

Overwegingen in 2022

Zaterdag 25 juni 2022 - 13e zondag door het jaar.

Lezing uit 1 Koningen 19, 16b + 19-21 en Lucas 9, 51-62.

VERTROUWEN OP DE KRACHT VAN GEDULD EN VRIJHEID

We kunnen meevoelen met de apostelen, dat ze kwaad zijn op de mensen van dat Samaritaanse dorp, omdat ze Jezus en zijn gevolg niet willen ontvangen, boos om hun gebrek aan interesse en bekrompenheid. In mijn overweging wil ik even stil staan bij de eerste vier verzen van het Evangelie van deze dag. Je kunt je afvragen, hoe dat voorval anders had kunnen aflopen.

Eén van de mogelijkheden had kunnen zijn: Jezus reageert als de apostelen en is ook erg boos, omdat ze Hem afwijzen. Hij had kunnen zeggen: 'Jullie hebben gelijk. Dat hoeven we niet te accepteren. Vuur uit de hemel zet het dorp in lichterlaaie en in die omgeving verbreidt zich angst en paniek. Mensen zeggen: 'Zie je wel, zo vergaat het je als je niet naar Jezus wilt luisteren en Hem afwijst. Een tweede mogelijkheid had kunnen zijn: Jezus zegt tot zijn apostelen: 'Het liefst zou Ik willen doen wat jullie voorstellen, maar mijn Vader in de hemel gaat daar niet in mee'. Ze gaan onder een boom zitten in de buurt van het dorp en klagen onder elkaar: 'Het is gemeen en ongehoord hoe deze mensen hier met ons omgaan. Met ons durven ze dat te doen. Als er zich in plaats van Jezus hier een of andere ' hoge Piet ' had gemeld, dan zouden ze hem zeker anders hebben behandeld. Teleurgesteld trekken ze zich steeds meer terug van de mensen. Mogelijkheid drie: Jezus zegt tegen zijn leerlingen: 'Laat die boze gedachten maar los; daar help je niemand mee. We zullen best ergens anders onderdak vinden'. Ze sputteren niet tegen, trekken met Jezus verder, maar de kwaadheid blijft hangen in hun harten. Later na Jezus' dood en verrijzenis vervullen ze hun opdracht en verkondigen iedereen de Blijde Boodschap. Ze lopen echter in een grote boog om Samaria heen. Ze zeggen tegen elkaar: "Daar gaan we niet naar toe. Die hebben ons toentertijd met Jezus zo slecht behandeld. Dat willen we niet opnieuw meemaken'. Zo werd het Evangelie overal verkondigd behalve in Samaria.

Hoe vaak lopen conflicten niet op zo'n manier af? Iemand zet anderen buitenspel, omdat ze niet naar zijn pijpen willen dansen. Hij laat hen dat duidelijk merken en speelt zijn machtspositie en invloed tegen die anderen uit om zich te wreken. Een reactie bij mogelijkheid twee kan zijn: iemand trekt zich beledigd en verongelijkt terug, als anderen niet willen begrijpen wat hij wil. Hij beklagt zich hoe slecht mensen met hem omgaan, terwijl het toch zo goed bedoeld heeft. Mogelijkheid drie: je loopt met een grote

boog om mensen heen die niet goed met jou omgaan. Je houdt na en kunt niet loslaten wat jou is aangedaan. Je zegt: 'Die mensen bestaan voor mij niet meer. Daar wil ik niets meer mee te maken hebben. Al die reacties kunnen we tegenkomen, maar niemand is er mee gebaat.

Tegen deze achtergrond beseffen we misschien op een nieuwe manier hoe belangrijk en waardevol de echte reactie van Jezus is: Hij draait zich om, wijst zijn leerlingen terecht en ze gaan naar een ander dorp. Zo maakt Hij hen duidelijk: Dit is niet de manier waarop Ik met mensen wil omgaan. Gun hen de tijd. Mogelijk gaan ze dan begrijpen waar het op aankomt en wat Ik voor hen kan betekenen. We lezen in de Handelingen van de Apostelen (hfdst. 8) hoe goed het gewerkt heeft dat Jezus de mensen in Samaria tijd gegund heeft. Daar wordt ons verteld dat ook de Samaritanen in Jezus zijn gaan geloven. Het geduld, het respect en de vasthoudend van Jezus hebben hen in staat gesteld om over hun houding na te denken en die te veranderen. Het fascinerende van Jezus is: Hij dwingt mensen niet. Hij gebruikt geen geweld, als mensen geen interesse hebben. Hij toont respect voor het geweten en de beslissing van hen die Hem afwijzen. Hij gunt mensen tijd. Is deze houding van Jezus juist in deze tijd niet erg belangrijk? Hoe vaak is er in het verleden geen druk of dwang uitgeoefend door mensen van de Kerk? Menige afwijzing tegenwoordig is een onbetaalde rekening van een dergelijke handelwijze? We moeten toegeven dat het in het leven van alledag als vader en moeder, als pastor of leraar, als leidinggevende en als volgeling van Jezus vaak moeilijk is om meer te vertrouwen op vrijheid dan op dwang. We mogen mensen attenderen op Jezus en zijn kerk, hen warm maken en inspireren voor het goede, maar hen nooit dwingen. We dienen hun beslissing te respecteren. Dan kan het wonder gebeuren, dat mensen hun opstelling en hun keuze herzien en een eigen en vrij 'Ja' zeggen op het Evangelie. Dan zal het ook in onze dagen gebeuren dat de prikkelende woorden van Jezus niet op afwijzing stuiten, maar gehoord worden en ons raken in onze ziel. Dat zo mag zijn. AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 18 juni 2022 (Nijswiller) - Sacramentsdag (hoogfeest) - Heilig Sacrament van het Lichaam en Bloed van Christus. Lezing uit Genesis 14, 18-20 en Lucas 9, 11b-17.

Beste parochianen,

We vieren vandaag Sacramentsdag, een feest, dat pas sinds 1246 is begonnen in Luik, wordt gevierd. Toen de Luikse kloosterzuster Juliana van Cornillon geraakt werd door het gebrek aan eerbied voor het Allerheiligste, waarin Jezus Christus' tegenwoordigheid onder ons wordt gevierd. Ze vond dat er eerherstel gebracht moest worden voor het

gebrek aan eerbied. Toen ontstond de dag die toegewijd werd aan 'het sacrament van het altaar'. De instelling ervan werd en wordt gevierd op de Witte Donderdag, gedachtenis van Jezus' laatste avondmaal met zijn leerlingen. In 1277 trok de eerste bekende Sacramentsprocessie door Keulen.

God wil altijd met ons zijn. Het is duidelijk te zien in de heilsgeschiedenis. De eerste mensen, Adam en Eva hebben de vaderlijke relatie met God verbroken door hun zonden. Deze zonden brengen hen ver weg van God. In het begin hadden ze goede relatie met God. Ze wandelden met God in de tuin. Ze konden met God praten net zoals ze praatten met elkaar. God was voor hen als een schepper, een vaderlijke figuur. Maar door hun zondige leven, omdat ze geen God boven zich wilden, gingen ze de weg van de hoogmoed. Ze konden God niet meer echt zien met hun ogen. God was volgens hen in de natuur, in de berg en in de hemel.

De mensen wilden de relatie met God niet herstellen. Maar God wilde wel bij de mensen blijven wonen. Daarom kwam Hij vanuit de hemel in de ark van het Verbond wonen en later in de tempel. Maar de mensen gingen desondanks steeds meer weg van God. Daarna wilde God de afstand tussen Hem en de mensen nog korter maken. Hij kwam onder de mensen wonen. Hij werd als mens. Hij was zichtbaar geworden in de persoon van zijn Zoon Jezus Christus. Na de dood en verrijzenis van Jezus wilde Hij nog dichter bij ons komen. Hij wilde in ons hart komen wonen. Daarvoor heeft Jezus de heilige Eucharistie ingesteld tijdens het laatste avondmaal. Nu woont God in ons midden in de heilige Eucharistie.

Zo komt God vanuit de hemel naar ons toe. Hij wil altijd met ons zijn. Maar hoe reageren wij op deze liefde van God. Willen wij ook van onze kant de relatie met God vasthouden? Bereiden wij ons altijd goed voor om heilige communie te ontvangen? Of blijft het ontvangen van de heilige communie voor ons gewoon een gewoonte?

Als wij de heilige hostie zonder voorbereiding ontvangen, is dat jammer. Het zal ons verlangen naar innerlijke liefde niet verzadigen. Als wij de heilige Eucharistie vruchtbaar willen ontvangen, zijn er wel een paar voorbereidingen noodzakelijk.

Ten eerste mogen wij ons hart zuiveren door het sacrament van verzoening, nl. de biecht. Om het sacrament van de biecht in ons toe te laten hoeven wij geen grote zondaar te zijn. Want de meeste heiligen hebben een of twee keer per week gebiecht. Wij, priesters biechten ook elke maand.

Ten tweede mogen wij geloven dat Jezus Christus in de heilige hostie aanwezig is. Daarvan moeten wij ons allereerst bewust zijn tijdens het ontvangen van de heilige communie en daarom zeggen we "AMEN" als antwoord op het woord van de priester die zegt: "het lichaam van Christus". Het is zeer belangrijk om "amen" te zeggen. Want "AMEN" betekent "Ik geloof dat het zo is". Als wij "AMEN" zeggen, dan wil dat

zeggen, dat wij geloven dat de hostie niet meer een stukje brood is, maar het lichaam van Christus waar Jezus aanwezig is.

Ten derde mogen wij na het ontvangen van de h. hostie naar onze plaats gaan om in stilte tot God te bidden. Het is echt belangrijk om na het ontvangen van de communie in stilte te bidden. Want alleen in stilte horen wij de stem van God in ons hart. Als we ons via deze drie dingen voorbereiden: Allereerst door het sacrament van biecht (tijdens de H. Mis in de vorm van de schuldbelijdenis), dan door het geloof te belijden door het uitspreken van het woord "AMEN" en in stilte tot God te bidden bij het ontvangen van de heilige Eucharistie, dan zal de communie een vruchtbare communie worden en onze geestelijke honger kan verzadigen. Amen.

Kapelaan Siju Vins

Zaterdag 11 juni 2022 (Nijswiller) - Zondag na Pinksteren Lezing uit Spreuken 8, 22-31 en Johannes 16, 12-15.

Heilige Drie-eenheid

Beste mensen, Het feest van de heilige Drievuldigheid of de heilige Drie-eenheid, moge voor ons een aanleiding zijn om ons enkele ogenblikken te bezinnen op ons geloof in de drie-ene God. Het idee dat God: Vader, Zoon en Heilige Geest is en toch maar één God, is de leer van de Kerk sinds het allereerste begin. We weten dat het een geopenbaarde leer is. Maar als iemand je vraagt om het uit te leggen, dan is het nogal moeilijk. En dat is maar goed ook.

Er is een oud verhaal over een man die naar de berg gaat om de Guru (de wijze man) te ontmoeten.

En de Guru zit daar een beetje half te knikkebollen. En de Guru zegt, "Wat kan ik voor je doen?"

En de man zegt, "Ik wil dat u me God uitlegt, zodat ik mijn best zal doen om Hem te aanbidden zoals u doet."

Het was een heel aardige man en de Guru zei tegen hem: "Een God die je kunt uitleggen, is geen God, God moet je aanbidden."

En dat is waar. "God woont in het ontoegankelijke licht," zegt Johannes. En dat zet ons op onze plaats. Dus alles wat we over God zeggen is een soort van uitpuzzelen op een menselijke manier. Het wonderbaarlijke van de menswording is; dat God met grote liefde naar ons kijkt. En Hij realiseerde zich dat; de enige manier waarop wij Hem konden beginnen te begrijpen zou zijn; dat Hij de eerste stap zou zetten. En zo vond de menswording plaats en werd Hij mens, lichaam en ziel, en ervoer het leven, het hele leven van de mensheid. En dit was Zijn Zoon, Jezus.

En daardoor is veel over God duidelijk geworden. Wij noemen God "Vader" en inderdaad Hij is onze Vader. Wij kunnen God onze broeder noemen en inderdaad Hij is onze broeder in Jezus die met ons door het leven gaat. En wij noemen God de Heilige Geest, want Jezus zegt: "Er is een ander die na mij komt. Dit is de Geest. En Hij zal u vervullen met het inzicht en de kennis van alles wat de Vader mij gegeven heeft, dit alles zal Hij u geven."

En zo wandelen we in de geest van God, de diepe liefde van God. We wandelen met de Vader en noemen Hem Vader, we wandelen met de Zoon en noemen Hem Zoon, en we zijn omhuld door de Liefde die ons allen bindt.

In feite is de Drie-eenheid geen leer die begrepen moet worden. In wezen is het een manier van leven met het grote onbekende. Jezus heeft geopenbaard dat God de Schepper en dat God de Verlosser is. Het is een mooie manier om te zeggen waar we moeten zoeken naar de Drie-eenheid. Die moeten het niet buiten Hem zoeken, of in boeken over filosofie, of al die wonderbaarlijke verklaringen of pogingen om de mysteries van de wereld te begrijpen. Wij moeten in ons eigen hart kijken. Leven wij zelf volgens Zijn liefdevolle instelling? Wij zijn gemaakt naar het beeld en de gelijkenis van God. U kunt daar eens over nadenken. En probeer het de rest van uw leven uit te puzzelen.

Wat betekent het om gemaakt te zijn naar het beeld van God? Wel, het betekent niet lichamelijk, maar het betekent wel geestelijk. Het betekent dat God je uit liefde heeft geschapen, opdat je Hem in ruil daarvoor zou liefhebben. En het is inderdaad Zijn liefde waarmee wij elkaar liefhebben.

Als je wilt weten wie God is en wat Hij doet en hoe Hij werkt, moet je beginnen met de liefde. Want Johannes zei in zijn evangelie: "God is liefde." Als je weigert lief te hebben, zul je nooit weten wie Hij is. Als je weigert in zorg uit te reiken naar al Zijn menselijke wezens om je heen, zul je nooit weten wie Hij is. Want God is gekomen en Hij verbergt Zich in ons eigen hart, en de naam van dit verborgene is Gods liefde.

Dus vieren we vandaag de komst van Gods liefde, want God is liefde, en hoe Hij ons meesleept in een nieuw begrip; dat wanneer we elkaar liefhebben, we God liefhebben; en wanneer we elkaar de hand reiken, we God verwelkomen; en wanneer we voor elkaar zorgen, we voor God zorgen.

Laten wij dus de Drie-eenheid vieren, niet als een duistere leer van tweeduizend jaar, maar door het leven dat wij moeten leiden. Het is het geven van onszelf als mens, het is het vergeven van een medemens in de Geest van God, door de Liefde die wij met elkaar mogen delen. En dit is wat het leven met God eeuwig maakt. Eén zijn met Hem is; elkaar

liefhebben en de eeuwigheid van Gods leven ervaren, één met de Vader, één met de Zoon en vervuld zijn van de heilige Geest. Amen.

Kapelaan siju vins

1e PINKSTERDAG - Nijswiller

Lezingen: Handelingen 2, 1-11; Romeinen 8, 8-17; Johannes 14, 15-16.23-26

Je hoort nogal eens over opvattingen of gebruiken oordelen met de woorden: 'dat is niet (meer) van deze tijd'. Bijvoorbeeld als je geen smartphone of mobiele telefoon hebt, ben je niet meer van deze tijd. Iedere periode in de geschiedenis wordt gekenmerkt door een bepaalde 'tijdgeest', die ons denken en doen mee bepaalt. We constateren allemaal, oud en jong, dat er veel veranderd is en dat er nog altijd veel verandert. Dat beïnvloedt de tijdgeest. Een jaar of tien geleden hoorde bij de tijdgeest, aan onze kant van de wereld, het geloof, dat we er permanent op vooruit zouden gaan en onszelf meer en meer zouden ontwikkelen. Daarbij hoorde ook de opvatting, dat we op de duur zelf een oplossing zouden vinden voor alle problemen van geboorte tot dood. Dat kon misschien met enige pijn en moeite gepaard gaan. Dat hoorde bij het leven, maar het werken aan oplossingen was aan ons. En, was er al niet veel bereikt, bijvoorbeeld op het gebied van de vrijheid van meningsuiting, gelijke rechten van mensen, los van welk ras of geslacht ze waren? Was zo niet de tijdgeest van toen? Wat er ook van zij, het lijkt erop dat we nu minder zeker van onszelf zijn geworden, o.a. onder invloed van de coronapandemie, de oorlog in Oekraïne en de gevolgen daarvan wereldwijd; door de voelbare strijd om invloed en macht door de grootmachten der aarde. Ook problemen die spelen als de opwarming van de aarde; de komst van vluchtelingen en asielzoekers en hun culturen en godsdiensten lijken te horen bij de tijdgeest van nu. We voelen invloeden van buiten, hebben moeite met het overzicht van wat er zich allemaal afspeelt. Dat maakt ons bezorgd over het behoud van onze welvaart en vrijheid? Tijdgeest beïnvloedt ons allemaal, of we gelovig zijn of niet, of christen zijn of niet. We hebben onze gemeenschappelijke zorgen. Maar als christenen staan we ook het leven als mensen die geloven in de Geest van God die ons is en als positieve kracht in onze geschiedenis. We halen als christenen onze oriëntatie in verhalen uit de H. Schrift, zoals het Pinksterverhaal. De leerlingen van Jezus werden omringd door een 'tijdgeest' die door en door godsdienstig was, maar ook bepaald werd door een menigte van bovenaf opgelegde gedetailleerde voorschriften. Op de rustdag, de sabbat mocht men, bijvoorbeeld, maar 2000 passen zetten en mocht men niet 'werken'. Op die dag mocht Jezus zich niet het lot van zieke mensen aantrekken en hen genezen. Jezus stelde daar zijn opvatting tegenover, dat Gods liefde de mensen en hun heil vooropstelt. Hij zelf moest de werken doen die zijn en ónze hemelse Vader hem had

opgedragen. Het voornaamste dat Hij van zijn volgelingen vroeg was liefde voor God en medemens. Daarmee ging Hij in tegen de *tijdgeest* van toen.

In het Evangelie van Johannes beveelt Jezus zijn leerlingen, dus ook ons, aan om zijn aanwijzingen te volgen. Dat heeft positieve gevolgen: 'Als jullie mij liefhebt zullen jullie mijn geboden onderhouden, mijn (onze) hemelse Vader zal jullie liefhebben en wij zullen tot jullie komen en ons verblijf bij jullie nemen. De Vader zal ook - op mijn gebed - jullie een andere Helper geven, die voor altijd bij jullie blijft, de H. Geest die jullie alles in herinnering zal brengen wat ik jullie gezegd heb'.

De komst van de Geest wordt gevierd op Pinksteren, vijftig dagen na Pasen met de viering van het Joodse 'Wekenfeest' de afsluiting ervan. In de 1e lezing maken we mee welke uitwerking de komst van Gods Geest op leerlingen heeft. Ze doorbreken het enge geestesklimaat van die tijd en komen uit voor hun geloof in Jezus, wiens woorden en daden gericht waren op het heil van allen, van welk ras en welke taal ook. Die Geest werkt ook in ons als we ons ervoor openstellen. De Geest is de Helper die ons doet leven vanuit wat Jezus ons heeft voorgehouden en voorgedaan. Daarmee leveren we 'een heilzame bijdrage van hoop, liefde en engagement ten behoeve van de tijdgeest van nu. De komst van de Geest met Pinksteren is er ook voor ons. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

**Donderdag 26 mei 2022 (Nijswiller) - Hemelvaart van de Heer.
Donderdag na de 6de zondag van Pasen.
Lezingen uit Handelingen 1, 1-11 en Lucas 24, 46-53.**

DE H. GEEST ZAL JE ALLES DUIDELIJK MAKEN.

Tegenstellingen en meningsverschillen komen we tegen op tal van terreinen en in allerlei kringen. Voorbeelden hoef ik U niet te noemen. Ook dichtbij huis. Dat brengt veel spanningen met zich mee. Het blijkt ook voor te komen onder de leerlingen van Jezus. Aanvankelijk zijn het vooral Joden die zich tot het christendom bekeren. Zij zijn sterk gehecht aan de Thora, de Wet van Mozes. Paulus en Barnabas komen op hun missiereizen echter in aanraking met veel niet-Joden die christen willen worden. Orthodoxe Joden zijn van mening dat ook heiden-christenen zich - net als zij - moeten laten besnijden. Paulus en Barnabas willen echter die zgn. heiden-christenen niet opzadelen met de voorschriften van de Joodse Wet. En omdat ze er niet uitkomen, gaan ze met die strijdvraag naar de apostelen en oudsten in Jerusalem. Die beleggen een vergadering en komen tot de conclusie dat men Jezus-gelovigen onder de niet-Joden, christenen uit het heidendom geen onnodige lasten moet opleggen. Voor

hen gelden alleen de meest elementaire geboden en daar hoort de besnijdenis niet bij!. Van hen wordt alleen gevraagd wat strikt noodzakelijk is voor een christelijk leven. Jezus is immers op aarde verschenen niet alleen voor het Joodse volk, maar voor heel de mensheid. Nou kun je in geval van een ernstig meningsverschil elkaar de rug toekeren en je eigen weg gaan, maar dat maakt het leven alleen maar moeilijker. Dan vallen er slachtoffers en worden vriendengroepen en families uiteengerukt. De leerlingen van Jezus kiezen voor een andere mogelijkheid. Ze gaan met elkaar praten, hoe lastig dat ook is. Standpunten worden uiteengezet, waarbij de emoties hoog kunnen oplopen en er harde woorden kunnen vallen. Maar beide partijen hebben eenzelfde doel: ze willen er samen uitkomen en samen verder. Waarschijnlijk zullen zij zich de vermaning van Jezus herinnerd hebben: ' Als je de belangrijkste wilt zijn, dan moet je de dienaar van allen worden'. Als we dat advies van Jezus serieus nemen, dan zullen we alle moeite moeten doen om de ander tot zijn/haar recht te laten komen. We zullen ons moeten openstellen voor wat de ander of de andere partij denkt, voelt en bezielt. Het gaat erom dat we willen verstaan wat de naaste bezig houdt en drijft; dat we naar elkaar willen luisteren. Dat is wat Jezus bedoelt als Hij spreekt over elkaar liefhebben. Niet bekvechten voor eigen gelijk, maar ons openstellen voor de meningen, gevoelens en belangen van een ander. De ander alle gelegenheid geven om vragen te stellen bij onze zienswijze.

Jezus heeft zijn leerlingen beloofd: ' Ik laat jullie niet verweesd achter. De pleitbezorger, de H. Geest die de Vader jullie namens Mij zal sturen, Hij zal je alles duidelijk maken en in herinnering brengen wat Ik jullie heb gezegd'. De H. Geest, de pleitbezorger, de trooster en helper: Hij zal de leerlingen leiden en leren, hen troosten bij verdriet en hen verder helpen op het pad van de vrede. In dit vertrouwen gaan Paulus en Barnabas naar Jerusalem om de kwestie, die verdeeldheid veroorzaakt in de jonge kerk, voor te leggen aan de apostelen, de oudsten en de rest van de christengemeente. Ze durven dat omdat ze vertrouwen op de H. Geest die Jezus hen heeft beloofd. Ze blijven elkaar geen verwijten maken, maar willen samen met de apostelen zoeken naar wat hen verbindt. Ze doen wat menige moeder of vader van een groot gezin doet: luisteren naar de verhalen van hun kinderen, niet oordelen en partij kiezen, maar ze bewaren wat er gezegd wordt in hun hart en doen alles wat de eenheid tussen hun kinderen kan bevorderen.

Sprekend over de werkzaamheid van de H. Geest moest ik denken aan het volgende: hoe vaak gebeurt het niet als iemand ons iets gezegd heeft, dat we ons aanvankelijk wat overrompeld voelen. Later komen die woorden ons weer voor de geest. We proberen ons te herinneren wat die ander precies gezegd heeft. Woorden die ons aanvankelijk niet zijn opgevallen malen nu door ons hoofd.. Dingen die we niet wilden horen of waar we het niet mee eens waren, komen naderhand vaak in onze gedachten terug. Je kunt je afvragen: 'Is dat misschien het werk van de

H. Geest? Dat Hij ons open maakt voor zaken die we niet willen horen of waar we aanvankelijk niet aan hebben gedacht, maar die wel belangrijk zijn? Misschien is dat wel de belangrijkste taak van de H. Geest, dat Hij bij machte is ons hart te openen en ons te bevrijden van onze geslotenheid en het vechten voor het eigen gelijk. Wie wordt er niet bang, als iemand vragen stelt bij ideeën en opvattingen die ons heilig zijn? De H. Geest die ons op gedachten brengt waar we niet bij hebben stil gestaan of die we altijd hebben afgeweerd? Wij zijn misschien gewend de lakens uit te delen en onze opvattingen als de enig juiste te beschouwen. We achten ons misschien op veel terreinen de meerdere van anderen. Blijkbaar is dat dienaar zijn moeilijker dan we gedacht hadden. Misschien zijn er in onze kring mensen over wie we nauwelijks iets positiefs kunnen zeggen, terwijl Jezus ons oproept niet te oordelen over anderen, maar te bidden voor wie ons niet aanstaan. Hoe makkelijk zoeken we vooral contact met mensen die voor ons belangrijk zijn en hebben we weinig oog voor wie in onze ogen onbetekenend zijn, zoals mensen die kwetsbaar zijn v.w. ziekte, armoede of gebrek aan opleiding en ervaring? M.a.w. Jezus opdracht om onze naaste lief te hebben en te dienen blijkt verre van eenvoudig. We kunnen ons afvragen of we niet juist de H. Geest nodig hebben om ons voor die realiteit de ogen te openen? Immers voor zaken die niet in onze kraam passen, sluiten we ons makkelijk af, terwijl Jezus zelf steeds bijzondere aandacht en zorg heeft getoond voor wie onbeduidend, kwetsbaar en weerloos waren. Het is de H. Geest die ons zijn Boodschap voortdurend in herinnering brengt. Met Pinksteren in het verschiet bidden wij vurig dat de H. Geest op ons zal neerdalen en ons hart zal openen voor Jezus' Boodschap en opdracht. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

**Zaterdag/zondag 14/15 mei 2022 - 5de Zondag van Pasen.
Lezingen uit Handelingen 14, 21-27 en Johannes 13, 31-33a + 34-35.**

LIEFDE ALS HERKENNINGSTEKEN EN OPDRACHT

In een levenstestament wordt een vertrouwenspersoon of gevolmachtigde genoemd die namens mij kan optreden, als ik daar zelf niet meer toe in staat ben. Aan zo'n levenstestament moest ik denken bij het lezen van het Evangelie van deze dag. Op de avond van het Laatste Avondmaal, als Jezus duidelijk ziet dat zijn leven ernstig wordt bedreigd, dicteert Hij a.h.w. zijn levenstestament. Hij laat zijn leerlingen geen bezittingen na. Wel wijst Hij hen aan als zijn vertrouwenspersonen. Hun vertrouwt Hij zijn levensopdracht toe: 'Heb elkaar lief, zoals Ik van jullie houd'. Dat woord 'liefde' en 'elkaar liefhebben' klinkt in dit korte stukje Evangelie tot vier maal toe. De liefde is het centrum van Jezus' leven, waar alles om draait. Hij spreekt hier zijn laatste wil uit, dat de leerlingen liefde zullen maken

tot kernopdracht van hun leven. Nou wordt het woord 'liefde' in tal van betekenissen gebruikt. Wat bedoelt Jezus met dat woord? De apostel Johannes schrijft zijn Evangelie in het Grieks. Voor het woord 'liefde' gebruikt hij niet het woord 'eros', waar ons woord 'erotiek' vandaan komt. Het gaat niet om verliefdheid, hartstocht, begeerte. Ook gebruikt hij niet het Griekse woord voor vriendschap. Johannes kiest voor de liefde die hij bedoelt het Griekse woord 'agapè'. Dat is de liefde die vooral gééft en niet neemt! Het is bijv. de liefde van ouders voor hun kind op het moment dat het als een kwetsbare wezentje ter wereld komt. Het is de liefde waar geen tegenprestatie tegenover hoeft te staan. Het is de liefde waarmee grootouders de zorg voor kleinkinderen op zich nemen als dat nodig is. Het is de liefde van kinderen voor hun ouders op het moment dat zij oud en kwetsbaar worden. Het is de liefde waarmee partners voor elkaar blijven zorgen op het moment dat een van beiden hulpbehoevend wordt. Jezus spreekt dus in zijn laatste wilsbeschikking, zijn levenstestament over de opdracht elkaar lief te hebben. In tal van situaties kan dat een zware opgave zijn. Het kan een mens wel eens teveel worden. Het is echter frappant, dat mensen ook in moeilijke situaties zeggen dat ze niets anders willen, dat ze blij zijn dat ze dat voor elkaar kunnen doen. Ze beleven het als een opdracht. Ze beschouwen het als iets dat ze beloofd hebben, toen ze hun kind lieten dopen of hun partner trouwden voor goede en kwade dagen. Het is vaak ontroerend om te zien hoeveel liefde mensen voor elkaar kunnen opbrengen. We zien echter ook hoeveel het van een mens vergt, als er geen wederkerigheid is. Het is daarom goed ons te realiseren dat Jezus spreekt over het liefhebben van elkáár. Want een zeker evenwicht is wenselijk om het vol te houden.

Wat vraagt elkaar liefhebben, als je worstelt met beperkingen, kwalen en afhankelijkheid? Men prijst vaak mensen die niet klagen maar dragen. Je kunt je echter afvragen: welke boodschap geeft zo'n mens aan zijn omgeving? Misschien iets van: 'Kijk eens hoe flink ik ben! Ben ik geen voorbeeldige patiënt?' Mag je dan bij pijn en verdriet, bij angsten en zorgen niet je kwetsbaarheid laten zien? Op de vraag 'Hoe maakt u het?', zeggen mensen heel vaak: 'Och, ik mag niet klagen!' Maar waarom zou je niet mogen klagen en delen wat je zwaar valt en wat je leven moeilijk maakt? Klagen is heel iets anders dan zeuren! Als je gaat kijken in de Bijbel, dan tref je daar heel wat klaagliederen aan, zowel bij de profeten als in het boek van de Psalmen. M.a.w. klagen mag. Verrassend is dat veel klaagliederen en zelfs vloekpsalmen uitlopen op een gebed waarin de auteur niet alleen zijn ellende, boosheid en teleurstelling uitspreekt of uitschreeuwt naar God, maar tevens blijkt geeft van vertrouwen op Hem die bij machte is ons te bevrijden van wat ons zwaar valt.

Als wij onze zorgen of pijn met een ander delen, dan verwachten wij van die ander als regel geen oplossing van onze kwalen en problemen, maar wel een luisterend oor en een meelevend hart. Het doet deugd, als die ander voor mij een klankbord wil zijn, iemand die niet 'van mij weg vlucht

' in het aandragen van allerlei goede raad, maar bij wie ik op verhaal kan komen; iemand die mij laat voelen: 'Je staat niet alleen met je kwalen of zorgen, je angst of pijn'. Als in het Evangelie een zieke om hulp vraagt, treedt Jezus niet op als wonderdokter die alle aandacht op zichzelf vestigt, maar Hij vraagt aan de zieke: 'Wat kan Ik voor u doen?' Hij stelt een teken om te laten zien hoezeer God bekommerd is om mensen die lijden. Hij zegt telkens: 'Uw geloof, uw vertrouwen is uw redding'. Zijn aandacht en betrokkenheid werkt helend. Zijn respect en gebed doen wonderen. Zijn meeleven en zorg voor wie kwetsbaar zijn is als een rode draad in de Evangelies. Nu wij zijn levenstestament opnieuw lezen, beseffen we dat de liefde waartoe Jezus oproept nooit vanzelfsprekend is. Ze vraagt onze dagelijkse inzet bij al ons doen en laten. Ze is niet enkel bedoeld voor mensen die ons dierbaar zijn en van ons houden, maar ook voor wie kwetsbaar zijn, voor wie lijden en hulp zoeken, een luisterend oor, een meelevend hart of een helpende hand. Laten wij daarom bidden om de leiding en kracht van de H. Geest bij al onze aarzelingen en onzekerheid. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

**Zaterdag 7 mei 2022 (Nijswiller) - 4de Zondag van Pasen.
Lezingen Handelingen 13, 14.43-52; Apocalyps 7, 9.14b-17;
Johannes 10, 27-30**

Sinds enkele jaren huist de wolf weer in ons land tot vreugde bij degenen, die houden van een uitgebreide dierenpopulatie in het vrije veld, tot verdriet van schapenhouders. Zij hebben extra uitgaven en moeten nu hoge geëlektrificeerde hekken bouwen om hun kudde te beschermen; en nog lukt dat niet altijd, zoals dezer dagen nog in de krant stond. Herders met hun kudde, een bekend beeld van een twee-eenheid. De schapen hebben de herders nodig die hen naar weiden brengen om er te grazen. De herders houden van hun dieren en zorgen ervoor. Ze weten zich nodig en hebben een zinvol bestaan. Ze leven zelf bovendien van de opbrengst die de dieren hen verschaffen.

Om aan te geven hoe God en mens onlosmakelijk bij elkaar horen, wordt in de H. Schrift het beeld van de herder en zijn schapen gebruikt. Natuurlijk heeft dat te maken met de manier van bestaan van vroeger. Veel volken waren nomaden die rondtrokken met hun kudde op zoek naar voedsel. Dat moest op een veilige manier gebeuren en daarom wakende herders in de nacht, zoals in de Kerstnacht als wij Jezus geboorte vieren. Maar ook waren er veilige omheiningen waarachter de dieren en hun herders konden verblijven beschermd tegen de wolf en andere wilde dieren. Nu de wolf terug is, krijgt de veiligheid ook weer meer aandacht.

Herders en hun kudde zijn, ook in onze moderne tijd, nooit helemaal van het netvlies verdwenen. Tijdens vakanties in de bergen ben ik wel eens met een herder *) mee geweest, die zijn kudde enkele honderden meters hogerop bracht. Zijn schapen kenden inderdaad zijn stem, maar waren onrustig en knabbelden aan alles tot ze boven waren. Daar kwam de kudde tot rust, want er was voedsel, gras en bergkruid en water uit de bergbeek voorhanden. Daar kwam de herder tot rust, in de stilte van de natuur en het zachte ruisen van de bergbeek.

De herder en de kudde, beeld van God en ons; beeld waarmee Jezus zichzelf en ons typeert als Hij aan wil geven hoe Hij zichzelf en ons ziet. Hij, aan wie de kudde door de Vader in de hemel is toevertrouwd. Hij de herder die leven geeft aan ons. Hij die ervoor zorgt dat niemand van ons verloren gaat, omdat Hij dat niet kan maken vanwege zijn eenheid met God. Zonder dat uitdrukkelijk uit te spreken laat Jezus daarmee ook zien, dat Hij als herder ons, zijn mensen, nodig heeft. Herder ben je maar als je een kudde hebt.

Sint Alfonsus, stichter van de Redemptoristen van Wittem, drukte ons op het hart ervoor de zorgen, dat de liefde van herder Jezus door ons zou worden beantwoord. We zouden ons erkentelijk tonen voor de gave van zijn leven aan het kruis en een gedrag vertonen van liefde voor God en medemens. Dat is niet zo eenvoudig nu he leven zoveel individualistischer geworden is met 'het IK' in het middelpunt van de belangstelling. Het woord 'kudde' suggereert echter samenhang; geen slaafse samenhang, maar bewuste samenhang van ons als intelligente wezens; verantwoordelijkheid voor elkaar waarmee wij onze vrijheid vullen. Door wat er momenteel gebeurt, niet ver hier vandaan, worden we ons er opnieuw van bewust hoever oorlog en geweld afstaan van het Bijbelse beeld van God als liefdevolle herder en wij als samenhangende kudde. Is de moderne mens niet te ver afgeraakt van de idee van God als herder. Zijn we nog op de goede weg naar grazige weiden? Vinden we nog rust voor onze ziel, als we geen God meer hebben die ons leidt. Als gelovigen weten we dat de Heer onze herder is, dat het ons aan niets ontbreekt, dat Hij ons op het juist spoor zet en naar grazige weiden leidt (psalm 23). Daarbij zullen altijd herderinnen en herders nodig zijn, die de opdracht van Jezus als de goede herder voortzetten en ons brengen naar een leven voorgoed. Laten we vandaag daarvoor bidden.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

*) afbeelding van herder Heini waarover sprake is in de derde alinea van deze overweging.

**Zaterdag/zondag 7/8 mei 2022 - 4de Zondag van Pasen.
Lezingen uit Handelingen 13, 14 + 43-52 en Johannes 10, 27-30.**

GOD ZIET ONS MET LIEFDE ZOALS EEN HERDER ZIJN SCHAPEN

Wat we hebben gehoord in de lezingen is heel herkenbaar. Enerzijds ontmoeten we mensen die zich gedreven voelen om het Goede Nieuws dat Jezus brengt verder te vertellen en door te geven. Ze kunnen er gewoon niet over zwijgen. Anderzijds komen we mensen tegen die zich door die Boodschap ernstig bedreigd voelen. Ze keren zich tegen de verkondigers en proberen hun opvattingen verdacht te maken. Ze verjagen hen zelfs uit hun gebied, zo vertelt de 1e lezing. Ze mobiliseren daarvoor mensen die macht hebben. Ze zijn nl. bang hun vertrouwde geloofsvisie te verliezen. Als ze zien dat die verkondigers met hun nieuwe boodschap succes hebben, worden ze ook nog vreselijk jaloers. Want ze zijn nl. heel bang hun macht te verliezen bij het gewone volk. Daarom sluiten ze zich af voor die nieuwe leer.

De evangelist Johannes verhaalt dat Jezus zich ophoudt in de tempel in de zuilengang van Salomo. Hij is een doorn in het oog van de Joodse religieuze leiders. Daarom zetten ze Hem onder druk om eindelijk eens duidelijkheid te verschaffen over zijn identiteit.' Als U de Messias bent, zeg ons dat dan ronduit' Jezus reageert: 'Ik heb het jullie al vaker gezegd, maar jullie geloven Me niet! De tekens die Ik in jullie midden verricht komen niet uit mijn eigen koker, maar ze zijn het werk van de Vader. Ze maken duidelijk wie Ik ben, maar jullie vertrouwen Mij niet, omdat je niet tot mijn schapen behoort. Mijn schapen luisteren naar mijn stem en ze volgen Mij'. Voordat we die Joodse leiders wegzetten als een stel verstokte ongelovigen, is het goed ons te realiseren wat hen overkomt. De Thora, de Joodse Wet staat voor hen als een huis. Iedere sabbat wordt er voorgelezen uit die Thora en de geschriften van de profeten. Nou komt daar een jonge man die niet eens theologie gestudeerd heeft, iemand zonder opleiding en zonder diploma's en Hij plaatst vraagtekens bij sommige voorschriften van de Wet die voor de Joodse overheden heilig zijn. Hij verricht wel wondertekens, maar als je je daarbij beroept op God en de hemel dan roep je ook veel vragen op. Iemand die God zijn hemelse Vader noemt, zou dan een zoon van God zijn. Wat voor pretenties heeft die man, vragen ze zich af. Het overkomt ons misschien ook, dat iemand vraagtekens plaatst bij opvattingen waar wij heilig van overtuigd zijn. Iemand die schopt tegen onze 'heilige huisjes'. Dat laat je niet zomaar gebeuren. Dan komen we in verzet, omdat er gezaagd wordt aan de poten van onze vermeende zekerheden. Dat maakt ons bang en onzeker. Het is niet vreemd, als we ons voor zo iemand afsluiten. De Evangelisten vertellen ons van Jezus' woorden en van de wondertekens die Hij heeft verricht. Ons angstvallig daarvoor afsluiten, brengt ons alleen verder van huis. Daarom spoort Jezus zijn leerlingen aan te luisteren naar zijn stem.

Ook Paulus en Barnabas roepen hun toehoorders op gehoor te geven te geven aan Jezus' Boodschap. Ons doof houden voor die Boodschap brengt ons niet verder. Jezus spreekt ons aan op allerlei manieren, ook via mensen die wij ontmoeten en dingen die wij meemaken. Als we willen

leven in zijn Geest, dan vraagt dat dat we ons voortdurend openstellen en alert zijn. Hoe kunnen we met elkaar meeleven en elkaar steun bieden, als we geen idee hebben van wat onze naasten bezig houdt en nodig heeft? Al is angst en de neiging ons af te sluiten voor het nieuwe en onbekende heel menselijk, we weten ook dat angst een slechte raadgever is. Zelfs jalousie is ons niet vreemd als reactie op de geestelijke - en materiële rijkdom van anderen, maar waar brengt het ons? In sommige landen staat persvrijheid onder druk. Mensen die een ander geluid laten horen dan de machthebbers aangenaam is, worden het land uitgezet, gevangen genomen en monddood gemaakt, zoals bv. Navalny. Berichten in de media geven ons dan een vertekend beeld van de werkelijkheid.

Als Jezus zijn leerlingen uitnodigt om Hem ons vertrouwen te schenken en Hem te volgen, dan belooft Hij hen niet alleen naar grazige weiden te brengen, maar zelfs eeuwig leven te schenken. Dat leven waar Jezus op doelt is niet alleen de toekomst die ons wacht, maar ook ons leven hier en nu: nl. het vertrouwen dat God ons nabij blijft en met ons meegaat op onze wegen, zoals Jezus dat zijn naasten heeft laten ervaren. Eeuwig leven is leven in het besef dat de Geest van Godliefde is en dat het ook ons gegeven wordt die liefde door te geven aan anderen, als wij erom vragen. Als wij ons afvragen aan wie wij in ons dagelijks leven ons volle vertrouwen geven, dan beperkt zich dat meestal tot de kleine kring van mensen die ons het meest na staan, zoals een partner, bepaalde familieleden en echte vrienden. Die vertrouwensband is er niet vanzelf gekomen, die is langzaam opgebouwd en gegroeid in de loop der jaren, door regelmatig contact met elkaar en ontmoetingen waarin we ons lief en leed met elkaar hebben kunnen delen. Is dat ook niet een voorwaarde voor een vertrouwensband met Jezus en met God die Hij zijn hemelse Vader noemt? AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 30 april 2022 (Nijswiller) -3e ZONDAG VAN PASEN C 2022

Lezingen: Handelingen 5, 27b-32.40b-41; Apocalyps 5, 11-14; Johannes 21, 1-19 of 1-14.

Verlies lijden doet bijna altijd pijn. Het komt wel eens voor dat verlies van bezit of van een dierbaar iemand een vermindering van kopzorgen betekent. Maar gewoonlijk hecht een mens zich aan zijn of haar bezit of aan degenen van wie hij/zij houdt en doet verlies pijn. Men komt dan vaak voor de vraag te staan 'hoe nu verder'? Het antwoord is menigmaal: 'ik weet het ook niet maar 'het moet'; dwz. binnen de mogelijkheden die mij overblijven en die me vaak pas langzamerhand duidelijk worden.

Zo moeten we ons de situatie voorstellen van de leerlingen na Jezus' dood. Het was afgelopen met Hem, met zijn inzet voor 'de vrijheid van mensen als kinderen van God'; met zijn activiteiten in woord en daad

tegen kwaad en aantasting van leven; met zijn nadruk op de liefde voor God en medemens. Hij had zich gedragen als een van ons en zichzelf graag 'Mensenzoon' genoemd, maar laten zien dat Hij ook een Zoon van God was, die Hij zijn en onze Vader noemde. Aan deze man, die ze vaak zo weinig begrepen hadden en zelfs in de steek gelaten toen het erop aankwam, waren ze best gehecht geraakt. Hij vertegenwoordigde een ideaal van goedheid, liefde, mededogen en vergeving. Heel wat anders dan wat dagelijks aan de orde was aan zelfzucht en eigenwaan.

Maar op die Goede Vrijdag was duidelijk geworden hoe alles vergeefs was geweest. De overheid had met zijn kruisiging aan Hem en zijn beweging een einde gemaakt. Het leven zou weer verder gaan zoals het altijd was gegaan. Er was gemis, verdriet, angst voor een wraakzuchtige overheid, gevoel op het verkeerde paard te hebben gewed. Hun toekomst lag in duigen. Of toch niet?

We hebben de afgelopen weken Paasverhalen gehoord over een verrezen Jezus en hoe daarna zijn door Hem in het leven geroepen beweging verder gaat. Wonderlijke verhalen, die evenwel nader beschouwd, aansluiten bij God in wie wij geloven. God is immers groter dan wij en onze wereld, zijn schepselen; en tegelijk leeft Hij in ons, leven wij van zijn adem. Het 2e Scheppingsverhaal vertelt hoezeer wij van aarde zijn waaruit God ons boetseerde, maar ook hoe Hij zijn adem in ons blies. Wij leven van Gods adem. Ook vandaag vernemen we in de 1e lezing weer hoe Gods beweging in Jezus Christus niet te stoppen valt door degenen die de macht op deze aarde in handen hebben: Petrus en de andere apostelen antwoorden de hogepriesters, die niet willen dat zij in de naam van Jezus in de tempel onderricht geven: 'Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen'. De weerstand en de verwijten van de machthebbers kan hen niets meer schelen. De Geest van Jezus heeft hen te pakken. Ze zijn van aarzelende, bange, onzekere mensen veranderd in overtuigde, hoopvolle getuigen, die niet wijken voor de macht van het kwaad en voor wat 'de mensen zeggen'.

In de Evangelielezing van vandaag laat Jezus (opnieuw) zien hoe hij weliswaar anders is dan voor zijn dood - aanvankelijk door eigen leerlingen niet herkend-, maar toch levend en dezelfde. Hij blijft de doorgaande inspiratiebron tot zelfs bij de visvangst. Het grote aantal van 153 op Jezus' aanwijzing gevangen vissen, moet - volgens de commentaren - symbolisch worden verstaan. Het slaat op de vele mensen, die christen worden, uit zoveel volkeren als in die tijd bekend waren. Jezus doorbreekt de schroom, die ten gevolge van het ongewone bij de leerlingen optreedt. Hij neemt, zoals vroeger, brood en vis en deelt deze met zijn mensen.

De Engelse kardinaal J.H. Newman (gestorven 1890) merkt in een Paaspreek op: 'dat geloof en liefde een reële woonplaats op aarde hebben; dat in alle eeuwen, waarin de machten van het kwaad een

uitdaging vormen, martelaren en heiligen (kortom goede mensen, die staan voor het goede en voor het kwaad niet wijken) weer tevoorschijn zullen komen en uit de doden zullen opstaan'. Is dat ook niet zo in onze tijd? Kwaad bestaat ook nu in zijn verschillende en vernietigende vormen, maar ook moed, dapperheid en staan voor liefde mededogen en gerechtigheid, ook in mensen van nu.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Weekeind 30 april/1 mei 2022 - 3e zondag van Pasen
Lezingen uit: Handelingen 5, 27b-32 + 40b-41 en Johannes 21, 1-19.

PETRUS DE DOENER EN JOHANNES DE ZIENER

Over het laatste hoofdstuk van het Johannes Evangelie zeggen Bijbelgeleerden dat het later is toegevoegd. Het is een tekst van Johannes' erfgenamen en geestverwanten. Het getuigt van zekere spanning tussen de christengemeente van Johannes in Efese en die van Petrus in Rome. Het gaat er niet om dat deze Johannesgemeente het gezag van Petrus niet zou erkennen. Het Evangelie laat duidelijk blijken dat ze dat wel deed. Het ging er om wie van hen beiden - Simon Petrus of Johannes - de beste verstaander van Jezus is geweest. De gemeente van Johannes is van oordeel dat haar zegsman een oor- en ooggetuige is geweest en dat zijn getuigenis het meest waarheidsgetrouw de boodschap van Jezus heeft begrepen en doorgegeven. Zij beschouwen Johannes als kroongetuige. Bij de gebeurtenissen die er vandaag in het Evangelie verteld worden wordt geen dag genoemd. Wel vinden ze plaats in Galilea, de grond waar alles begonnen en vooral begrepen is. In tegenstelling met Jerusalem, het religieuze machtscentrum, is Galilea de plek waar Jezus gehoor vindt. 7 van zijn leerlingen zijn uit Jerusalem teruggekeerd naar hun Galilea. Simon Petrus gaat voorop. In dat 21e hoofdstuk is hij de sleutelfiguur. Het gaat om zijn primaatschap. Pasen is geweest. Het gaat nu om de bezigheid van alledag. Het 'weer gaan vissen' waarvan Petrus spreekt legt een band tussen de gebeurtenissen op - en rond Pasen en de gewone geschiedenis van dag in en dag uit. Wat ze in Jerusalem hebben beleefd, moet geloofd en waar gemaakt worden in het leven van alledag. Immers geloven is niet enkel een zondagse bezigheid. Het gebeurt door de week. Als ze gaan vissen is het nacht, zo lezen we. M.a.w. het is donker in- en rond de leerlingen. En in dat duister vangen ze niets. Als de zon opgaat, zoals in alle opstandingsverhalen, vroeg in de morgen, dan breekt het licht door. In dat ontluikend morgenlicht van Pasen zien ze iemand aan de oever staan. Ze herkennen Hem echter niet, zoals ook Maria van Magdala Jezus op die Paasmorgen niet herkende. Die onbekende vraagt hen: 'Jongens hebben jullie wat vis?' Als ze 'nee' antwoorden, zegt die vreemdeling dat ze het net aan de rechterkant van de boot moeten uitwerpen. De rechterkant is het beeld van Gods macht,

de kant van genade, zegen en belofte. En die belofte, die zegen worden op een overstelpende manier bewaarheid, want ze vangen zoveel vis dat het net nauwelijks is op te halen. Dat is de onthulling. Petrus en zijn metgezellen hebben nog niets in de gaten, maar de geliefde leerling die ook bij Jezus' graf het eerst gezien en geloofd heeft, is ook nu weer degene die begrijpt en herkent. Hij zegt tegen Petrus: 'Het is de Heer!' Petrus is sneller als het gaat om te handelen, maar de geliefde leerling is sneller met zien en geloven. Simon Petrus wordt uitdrukkelijk erkend als leider, spreekbuis en vertegenwoordiger van de Twaalf, maar Johannes staat voorop als het gaat om zielsverwantschap met Jezus. Onder het kruis wordt Johannes ook 'zoon' genoemd. Hij is als het ware de erfgenaam die de opdracht krijgt er voor te zorgen dat Jezus' Boodschap wordt doorgegeven. Hij verstaat en doorgrondt het geheim van Jezus beter dan wie ook. Petrus is de activist. Johannes denkt en zwijgt, wikt en weegt en ziet verbanden. Hij is geen dogmaticus, maar een dromer in de diepste zin van het woord. Hij is een boezemvriend.

Nauwelijks heeft Petrus van Johannes gehoord dat het de Heer is daar op de oever of hij trekt zijn bovenkleed aan, springt in het meer en zwemt naar Jezus toe. Daar ziet hij dat er al een houtskoolvuur is aangelegd en dat er vis en brood wordt gebakken. Blijkbaar is Jezus niet afhankelijk van wie dan ook. Petrus is sprakeloos en geeft gevolg aan Jezus' opdracht; hij sleept het net aan land. 153 Vissen hebben ze gevangen. Mogelijk wijst dit getal erop dat Jezus' Boodschap bestemd is voor alle toenmalig bekende volken. Jezus nodigt de leerlingen uit om met Hem te eten en breekt voor hen het brood. Ondanks hun aarzeling en twijfels begrijpen ze in dit teken dat het hun verrezen Heer is. Na de maaltijd wordt Petrus door Jezus' vragen a.h.w. gerehabiliteerd. Al heeft hij zich in het verleden hardleers getoond, nu vraagt Jezus hem tot drie maal toe of hij Hem meer liefheeft dan de anderen. Na de drievoudige verloochening mag Petrus nu uitdrukkelijk verklaren dat hij oprecht van Jezus houdt. Dan draagt Deze hem op: 'Weid mijn lammeren; hoed mijn schapen.' Hiermee krijgt hij volmondig het herdersambt en het kerkelijk primaat. Hij mag de beslissingen nemen, maar de geliefde leerling, Johannes is de ziener, de onvervangbare gelovige. Hij is de mentor, de inspirator, de vuurtoren. De kerk moet het hebben van zijn geloofsbelijdenis. De geloofsgemeenschap heeft beide talenten nodig: mensen die leiding kunnen geven, van aanpakken weten en de netten durven uitgooien en mensen die mediteren en bidden, die doorzien en in de gaten hebben waar de verrezen Heer onder ons verschijnt, waar Hij aan het werk is en ons uitnodigt met Hem mee te werken. Laten wij bidden om zijn goede Geest. AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 23 april 2022 - 2e zondag van Pasen. Beloken Pasen.

Lezingen: Handelingen 5, 12-16; Apocalyps 1, 9-11a.12-13.17-19; Johannes 20, 19-31

We kunnen, beste mensen, momenteel niet voorbijzien aan wat er in Oekraïne, op een paar duizend kilometer van ons verwijderd, gebeurt. Het raakt heel veel mensen, maakt hen ongerust en angstig door de gevolgen ervan ook hier in ons land. Margriet Vroomans van 'de ochtend op vier' zei, na het nieuws van 7.00 u. donderdagmorgen j.l., dat ze zich nauwelijks een grotere tegenstelling kon voorstellen dan de mooie lentedag die bij ons begon en de ellende in Oekraïne. En inderdaad ook als je nagaat hoe goed wij de Paasdagen konden doorbrengen bij alle ongerustheid.....Wij vulden de terrassen van de horeca, ons Heuvelland werd druk bezocht; en ginds in Oekraïne, Yemen, en meerdere andere landen op onze aardbol vielen doden, werden verwoestingen aangericht en moesten mensen op de vlucht.

Paus Franciscus werd op Goede Vrijdag geïnterviewd door de Italiaanse Lorena Bianchetti. De paus zag, in de week dat christenen aandacht geven aan wat Jezus in lijden en dood overkwam, een verband met het lijden van zoveel mensen. Hij zag de oorlog van de broedervolken Rusland en Oekraïne ook vooraf gebeeld in de moord van Kaïn op zijn broer Abel uit nijd omdat God aandacht gaf aan diens offer en niet aan dat van hem. (Boek van de Schepping hst.4). De vraag die kan opkomen is: Voelt ook Ruslands elite zich miskend en jaloers door de ontwikkeling van een vrij Oekraïne? De Paus toonde zich aangeslagen en leed zichtbaar aan wat er steeds weer aan kwaad in de wereld gebeurt. En dat door toedoen van mensen van ons eigen soort. Zouden machthebbers van onze wereld niet in hun geweten schuld en wroeging voelen, als ze op TV de doden op straat hebben gezien, de ontredding, de tranen van de mensen, de wanhoop, het verdriet van kinderen, de mensen op de vlucht met hun schamele bezittingen? Zouden ze geen wroeging voelen als ze zich ervan bewust worden van de dood van zoveel soldaten op jonge leeftijd de dood ingejaagd, moeders en vaders in verdriet achterlatend, hun vrouwen als weduwen, hun kinderen als wezen, allen met de vraag naar het 'waarom?'

Hoe groot is de tegenstelling met wat we in de Goede Week hebben herdacht? De zachtmoedige mens Jezus, die zich niet verzet, want 'zijn Rijk is niet van deze wereld'. Het is, geen Rijk is van macht, geweld en geld, maar een rijk van liefde, mededogen, verzoening, vergeving. In zijn Rijk wordt eerde geworven om de ommekeer, om de liefde van de vijand; in zijn Rijk wordt gebeden om vergeving, zoals Jezus zelf doet op het kruis 'omdat zijn tegenstanders niet weten wat ze doen'. Jezus heeft trouwens tijdens zijn leven zijn volgelingen al voorgehouden de vijand lief te hebben en niet te haten, zoals normaal is onder mensen (Matteüs hst 5, 43 vv). Jezus verkondigt m.a.w. een 'omgekeerde wereld'. De liefde is in GodsNaam de enige werkelijke oplossing voor een leven in gerechtigheid en vrede onder elkaar. In diezelfde lijn is er bij Jezus geen spoor van afkeer van zijn leerlingen, die hem in de droevigste momenten van zijn

leven in de steek gelaten hebben. Na Pasen opstanding laat Hij zich aan hen zien als dezelfde die lichamelijk onder hen was. Hij toont de littekens in handen, voeten en zijde. Hij vindt het wel goed, dat Thomas kritisch is en vervolgens komt tot de belijdenis 'Mijn Heer en mijn God'. Hij toont zich in zijn leerlingen aanwezig met zijn genezende kracht die in hen doorwerkt.

Zou het niet goed zijn, dat we in de beroerde omstandigheden waarin we momenteel in 'het Rijk van deze wereld' verkeren, ons verdiepen in de Paasverhalen. Christenen leven daarvan. Zij helpen ons te hopen dat het anders kan, dat God met ons is, dat we ons niet hoeven neer te leggen bij de machten van kwaad en dood. Dat de macht van de liefde in staat is vijandschap en haat te overwinnen. Moge de christenen van oost en west in de voetsporen treden van 'het Rijk van liefde van Jezus Christus' en afstand nemen van wat er in het 'Rijk van deze wereld' aan kwaad en dood gebeurt'. Amen

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Weekeind 23/24 april 2022 2022 - 2e zondag van Pasen. Beloken Pasen

Lezingen uit: Handelingen 5, 12-16 en Johannes 20, 19-31.

DE WONDEN ONDER OGEN ZIEN EN DURVEN AANRAKEN

De Man waar de leerlingen heel hun hoop op hadden gesteld, is als een misdadiger terecht gesteld en ter dood gebracht. Wel hebben enkele vrouwen uit hun kring komen melden dat Jezus' graf leeg was en dat ze een verschijning van engelen hebben gehad. Als de andere apostelen Thomas vertellen dat Jezus ook in hun midden is verschenen, hoeft het ons niet te verwonderen dat hij reageert: 'Eerst zien en dan geloven'. Jezus' leerlingen zijn totaal van streek. Ze voelen zich allerm minst op hun gemak. Niet alleen heeft Judas Jezus verraden, maar ook Petrus heeft verklaard dat hij Jezus niet kende. In de Olijfhoek hebben ze geslapen en iedereen heeft het hazenpad gekozen, toen hun Meester gevangen werd genomen. Naast rouw en gemis voelen de leerlingen ook schuld en schaamte. Veel mensen - zeker in onze dagen - voelen zich sterk verwant met een man als Thomas. Hij gebruikt zijn gezond verstand en gaat te rade bij zijn ervaring. Het werkt bevrijdend, als we in de Evangelies lezen dat Jezus daar ruimte voor laat. Hij maakt zijn leerlingen geen verwijten om alles waarin ze hebben gefaald. Hij wenst hen zelfs twee maal: 'Vrede zij met jullie'. Ook Thomas wordt door Jezus niet streng berispt om zijn kritische houding. Hij zegt tegen hem: 'Kom hier met je hand en zie mijn wonden. Zorg dat je je geloof niet verliest door wat er met Mij is gebeurd.

Zelf zitten we ook vaak vol twijfels en vragen om wat we in onze huidige wereld zien gebeuren. Er wordt zoveel geleden door oorlogsgeweld en onderdrukking. Talloze mensen slaan op de vlucht met achterlating van heel hun have en goed. Anderen lijden honger en dorst en missen elementaire levensbehoeften. Politieke verdeeldheid en financiële onzekerheid alom. Menigeen vraagt zich af: 'Hoe kan God zoiets toelaten?' Eindeloos is de litanie van leed en onrecht dat mensen elkaar aandoen. Wie gaat er niet twijfelen bij al de misdaden tegen de menselijkheid en het milieu die wij zien gebeuren? Jezus' reactie op de twijfels en het ongeloof van Thomas is een uitnodiging: 'Kom dichterbij en kijk naar mijn wonden. Leg je hand maar in mijn zij !' Die persoonlijke uitnodiging is voor Thomas blijkbaar voldoende om zijn twijfels op te geven. Hij noemt Jezus niet alleen 'mijn Heer', maar zelfs 'mijn God'. In deze belijdenis geeft Hij uiting aan zijn opperste verbazing dat in Jezus die zoveel heeft geleden God zelf aanwezig is met heel zijn kracht. Hij is blijkbaar niet de vertegenwoordiger van een God die als een geweldenaar alle kwaad uitroeit en op het beslissende moment van het kruis afkomt, maar Hij bidt voor zijn beulen en tegenstanders. Een kern van ons geloof is dat de kwetsbare aanwezigheid die van Jezus uitgaat overmacht heeft op het kwaad. M.a.w. als we onrecht en geweld een halt willen toeroepen en overwinnen, dan is er geen andere weg dan een beroep doen op Jezus en op zijn keuze voor kwetsbaarheid, mededogen en barmhartigheid. Want geweld roept alleen maar nieuw en meer geweld op.

Ieder van ons beseft dat het veel verschil uitmaakt of je een zieke een kaartje stuurt of zelf gaat bezoeken. Met het sturen van een kaartje of bloemetje blijf je letterlijk en figuurlijk op een veilige afstand, maar als je een zieke bezoekt, word je geconfronteerd met zijn hoop en vrees, zijn zorgen en lijden. Je raakt meer betrokken bij de ander en wordt geraakt door zijn wel en wee. Zo maakt het ook veel verschil of je leest over mensen in de zgn. 'derde wereld' en hun leefomstandigheden of dat je hen ter plekke bezoekt. Ik herinner me levendig een bezoek aan een aantal missieposten in Malawi. Je raakt nauwer betrokken bij hun leven en wordt sterk gemotiveerd om bijv. een bijdrage te leveren aan een bepaald project. Jezus nodigt Thomas uit om niet op een veilige afstand te blijven, maar dichterbij te komen, zijn wonden niet alleen te zien, maar zelfs aan te raken. Jezus, die zich zo sterk identificeerde met armen, zieken en kwetsbaren dat Hij zei: ' Al wat je doet voor een van de minsten der Mijnen, heb je voor Mij gedaan'. Deze Jezus lijdt ook in onze dagen in talloze kwetsbare medemensen. Als we alleen maar op een veilige afstand blijven van deze medemensen, dan verandert voor hen niets ten goede. Als we echter de moed opbrengen om ons te engageren en bij wijze van spreken ' hun wonden' aan te raken en te verzorgen, als we hun nood trachten te verlichten, dan daagt en groeit het geloof en vertrouwen, niet alleen bij de naasten die wij helpen, maar ook bij onszelf, dat de Heer waarlijk is opgestaan en leeft. Opvallend in de verhalen vind ik ook dat de verrezen Heer vaak juist verschijnt als zijn leerlingen samen zijn. Net alsof Hij wil zeggen: 'Mensen, isoleer je niet van je naasten, anders loop

je vast in je twijfels. Leg je vingers maar op de wonden die je tegenkomt en je zult merken dat Ik leef en naast jullie sta.' AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

PASEN 2022

Onze bisschop Mgr. Smeets heeft onlangs een boekje laten uitgeven onder de titel 'Getuigen van de Verrijzenis'. Ter inleiding zegt hij: 'Sinds mijn priesterwijding zie ik me elk jaar voor een onmogelijke opdracht geplaatst: preken met Pasen. Probleem is: hoe kun je nou iets zeggen over dingen die ons bevattingsvermogen mijlenver te boven gaan? Dat Jezus verrezen is en dat Hij de dood overwonnen heeft, is met ons mensenverstand niet te begrijpen. Je kunt het alleen maar geloven en ingetogen vieren, beginnend in de stilte van je hart. Omdat er van mij verwacht werd dat ik iets zou zeggen, kroop ik voor een ogenblik in de huid van mensen die er indertijd bij waren: de wondertekenen, het Laatste Avondmaal, de veroordeling door Pilatus, bij de kruisiging en op die zondagmorgen bij het graf. In het Evangelie worden heel wat mensen genoemd die het meegemaakt hebben: de ooggetuigen van Jezus' leven en sterven.. en van het lege graf. Vreemd genoeg zijn er geen getuigen van het moment van de verrijzenis zelf.... Ik heb geprobeerd mij te verplaatsen in de mensen die het van nabij hebben meegemaakt. Wij kennen hun verhalen uit het Evangelie. Maar wat dachten ze? Wat voelden ze? Hoe kwam Jezus op hen over? En dan die verrijzenis, dat lege graf: hoe reageerden ze daarop? Natuurlijk zijn het geen historisch betrouwbare getuigenissen. Het zijn mijn interpretaties van hun reacties, mijn voorstelling van hoe zij wellicht gereageerd zouden kunnen hebben. Ik hoop - zo zegt hij - dat de verhalen in dit boek u kunnen helpen om te geloven wat niet te begrijpen valt: dat het leven sterker is dan de dood. Zo schrijft hij bijv. over de mogelijke reactie van de apostel Simon Petrus: 'Het is nu zondagmorgen. Een uur of wat geleden kwamen vrouwen naar onze schuilplaats. Ze kwamen ons vertellen over het lege graf en over een boodschap van engelen dat Jezus weer leefde. Dat lege graf heb ik net gezien. Ik vond de doeken waarin Hij gewikkeld was, maar zijn lichaam zag ik niet. Dat verhaal over die verrijzenis: ik wist eerst niet wat ik ervan moest geloven. En nu, hier zittend in de zon, spoken er woorden door mijn hoofd. Woorden die Hij in de loop van die drie jaar af en toe sprak: dat Hij hier naar Jerusalem moest komen en hier zou lijden, sterven en ja: verrijzen. Woorden die ik toen niet begreep en misschien ook niet wilde horen. In drie dagen een nieuwe tempel. Dit is de derde dag, maar die tempel laten verrijzen. .. Hij is verrezen, zeiden de vrouwen. Het is zo verwarrend. Alles tolt door mijn hoofd en het is allemaal veel te vers om het nu al op een rij te kunnen zetten. Maar ik heb wel degelijk met eigen ogen gezien dat Hij sterker was dan de dood: dat dochtertje van Jairus, toen die puber uit Naïm en daarna zijn vriend Lazarus. Ik stond er met mijn neus bovenop. En nu Hijzelf? Want al is het nu toch anders, op een

vreemde manier lijkt het te kloppen. ..Een grote mond hoef ik in elk geval niet meer op te zetten..' Tot zover: Eén van de 14 getuigen uit zijn boek. Nergens in de Evangelies vind je een beschrijving hoe die verrijzenis verlopen is. We lezen alleen van de waarnemingen achteraf: kleine discrete aanwijzingen die ons, net als leerlingen van toen, in verwarring brengen en doen nadenken. Feit is echter dat Jezus tot het uiterste toe het lot heeft gedeeld van mensen in de marge, zoals zieken, melaatsen en anderen die werden gemeden of als zondaars werden beschouwd. We mogen echter geloven dat God het leven van zijn miskende Dienaar heeft 'recht gezet'. Als Jezus, na zijn lijden en dood, leeft bij de Vader, buiten de agressie van het kwaad en de erosie van de tijd, zoals wij stervelingen die kennen, dan is zijn verrijzenis een teken van Gods liefde. Het is geen waterdicht bewijs waar niemand omheen kan, maar veeleer een teken van liefde. Het wordt verstaan door wie in God gelooft en Hem lief heeft. Mensen die bewijzen verlangen kunnen er niets mee. In een wereld waarin de sterkste meent dat hij altijd gelijk heeft, waar het goede niet altijd wordt beloond en het kwaad niet steeds wordt gestraft, geeft God ons in de verrijzenis van Jezus een teken dat Hij, buiten de omheining van dit aardse leven en van deze wereld, aan de kant staat van de zwakste, dat Hij wél het goede beloont en het kwade bestraft. Zijn verrijzenis is een teken dat Hij de kleine mens blijft liefhebben tot over de grenzen van de dood heen. Geloven in Jezus' Goede Boodschap is niet eenvoudig in onze wereld waar onmenselijke wreedheden plaats vinden in oorlogen; waar geweld wordt gebruikt op tal van plaatsen, waar meningen over elkaar heen tuimelen en waar wapens en milieuproblemen ons leven bedreigen.

Een kennis stuurde mij onlangs de volgende mail: ' Witte Donderdag, Goede Vrijdag en de Paasdagen staan symbool voor het geheim van ons leven: dat doorheen alles wat wij meemaken, dood niet het laatste woord heeft. Ook al lijkt het vaak zo. Ik was op Paaszondag nog niet eraan toe om volop Alleluia te zingen. Wat mij getroffen heeft is, dat het bij de meeste leerlingen van Jezus niet veel anders was. Ze zaten achter gesloten deuren, wisten niet wat ze moesten doen. De een wilde gewoon naar huis. De ander dacht aan andere zaken. Onzekerheid, ongeloof, schrik. Pasen gebeurde ook voor hen niet meteen. Ze waren aan het rouwen; hun dromen waren stuk - en het duurde, voordat de een na de ander besepte, dat Degene in wie ze hadden geloofd, niet dood was, maar lééfde. Tussen Pasen en Pinksteren ligt een tijd van 40 dagen, die ons a.h.w. toeroept: 'Wees niet bang. Gun jezelf de tijd die je nodig hebt. Jouw Pasen komt, als je eraan toe bent. Ga niet weg, vlucht niet, haak niet af. Het hoeft allemaal niet meteen'. Wij hebben nieuw licht ontstoken in de Paasnacht. Ondanks al onze angsten en zorgen mogen we elkaar een Zalig Pasen wensen. Wij mogen vertrouwen dat God ook ons leven - net als dat van Jezus - in zijn hand houdt en het eens over de grenzen van de dood heen tilt. Dat het zo mag zijn. AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

Donderdag 14 april 2022

WITTE DONDERDAG

Het is indrukwekkend om mee te maken: de maaltijd waarmee Joden de viering van de sabbat beginnen op vrijdagavond. Er worden kaarsen ontstoken en voorgelezen uit de Bijbel, uit het zgn. Oude Testament. Er wordt samen gegeten en gezongen. Het Joodse Paasmaal (Pesach) is extra feestelijk vanwege een gebraden lam, de matzes (ongedeseemd brood), de wijn en de bittere salade. Een kind vraagt dan: 'Waarom is deze avond zo anders dan andere avonden?' Deze vraag is voor de huisvader aanleiding het verhaal te vertellen van de uittocht van het volk Israël uit het slavenhuis van Egypte. Ook Jezus heeft dat Paasmaal gevierd met zijn leerlingen op de laatste avond van zijn leven. Hij heeft er echter zijn eigen accenten aan gegeven. Tijdens de maaltijd staat Hij van tafel op en gaat zijn leerlingen de voeten wassen. Hij gaat het werk doen van de minste bediende. Zo laat Hij hen voelen hoe waardevol ze zijn in zijn ogen. Hij erkent dat Hij hun Heer en Meester is en zegt: 'Ik heb jullie een voorbeeld willen geven'. Jean Vanier (Stichter van de Arkgemeenschappen) zegt: 'Als je op een nederige manier gezag wilt uitoefenen in de geest van Jezus, dan is het belangrijk te bidden om de minnende kracht van de H. Geest. Hij helpt je een broer, zus of vriend te zijn voor je medemens, vooral voor armen, zieken, eenzamen en zwakken. Want juist deze mensen helpen jou om je eigen armoede en zwakheid onder ogen te zien en hulp te vragen. Juist in hen komt Jezus je tegemoet'. Als Jezus Petrus de voeten wil wassen, stuit Hij op fel verzet. 'Nooit in der eeuwigheid', roept hij uit. Naast het feit dat Jezus het werk van een slaaf doet speelt ook een rol dat geven en uitdelen ons vaak beter afgaat dan ontvangen. Zolang wij nl. kunnen geven hebben wij het heft in eigen hand en bepalen wij wat er gebeurt. Als Jezus Petrus de voeten wil wassen en als Hij de leerlingen uitnodigt: 'Neemt en eet en drinkt tot mijn gedachtenis', dan vraagt Hij ons te ontvangen, Hem te ontvangen en Hem de vrije hand te geven in ons leven. Hij wil ons zijn Geest meedelen. In de tekenen van brood en wijn vat Hij a.h.w. zijn leven samen: je zelf geven voor het welzijn van je naasten, zoals God het wil. Tevens is deze maaltijd een teken voor wat komen gaat: zijn lijden en dood die Hij met open ogen en volle verstand tegemoet gaat. Als er in ons leven dingen gebeuren die ons leed berokkenen of doen lijden, dan hebben we het daar moeilijk mee. Als het even kan willen wij dit soort zaken vermijden of ontlopen. We ervaren echter dat dit niet altijd mogelijk is. Mantelzorg bijv. vraagt veel toewijding en legt ons beperkingen op. Vluchtelingen en andere mensen in nood vragen onze hulp.

In de Vastenactie onder het motto 'Je land is je leven' wordt onze bijdrage gevraagd om boeren te ondersteunen die moeten opkomen voor hun landrechten die worden bedreigd. Kortom: inzet voor anderen geeft niet alleen voldoening, maar vraagt ook offers. De helpende hand bieden aan

mensen in nood brengt risico's mee. Nou zingen we in de liturgie van deze avond : ' Ubi caritas et amor, Deus ibi est'. Waar liefde en vriendschap heerst, daar is God. Het is juist de liefde en vriendschap geweest, zijn zorg om de kwetsbaren die Jezus hebben bezielde om tot uiterste te gaan en niet af te haken, ook als Hij ziet dat dit lijden met zich meebrengt. Gods wil te doen in al zijn doen en laten. Zijn leerlingen begrijpen zijn bedoelingen blijkbaar nog niet, want ze maken ruzie wie de voornaamste onder hen is. Jezus zegt: ' Jullie erkennen Mij als je Heer en Meester. Als Ik me niet te goed voel jullie te dienen, dan moeten jullie niet bang zijn om elkaar van dienst te zijn'. Wij echter delen liever de lakens uit.

De crisistijd die wij meemaken tegenwoordig door corona, de oorlog in Oekraïne, de vluchtelingen, de milieuproblemen enz. maken ons meer dan anders bewust hoezeer wij van elkaar afhankelijk zijn en elkaar nodig hebben. Hoeveel medemensen hebben behoefte aan aandacht, een luisterend oor, een mens met wie ze hun zorgen kunnen delen? In deze Maaltijd nodigt Jezus ons uit niet te vluchten en af te haken, maar onszelf te geven aan wie ons nodig heeft, om te breken en te delen van de gaven die ons zijn toevertrouwd. Bidden wij om moed en kracht. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 9 april 2022 - PALMZONDAG

INLEIDING

Het schouwspel 'The Passion', dat 's avonds op Witte Donderdag via de TV wordt uitgezonden, is een gebeuren dat de aandacht trekt van miljoenen kijkers. De programmamakers plaatsen de laatste dagen van Jezus' leven in onze tijd. Het is een happening die velen raakt en ontroert. Van de vier Evangelisten die het verhaal van Jezus' lijden vertellen - ieder op hun eigen manier - horen wij vandaag de versie van Lucas. Jezus heeft in de laatste dagen van zijn leven zijn intocht gehouden in Jerusalem. Niet hoog op een paard als een triomfator, maar op ooghoogte, zittend op een ezel, het rij- en lastdier van de eenvoudige mensen. Hij kijkt ons als het ware aan en nodigt ons uit om Hem te vergezellen. Als wij dat proberen zullen we getuigen zijn van zijn intocht in Jerusalem, maar ook van het paasmaal, het verraad door Judas en zijn gevangenne, de verloochening door Petrus, de bespotting door de handlangers van de hogepriesters en van Pilatus. Tenslotte zien we hoe Jezus zijn kruis sleept naar Golgotha en eraan sterft als een misdadiger. Geen pracht en praal en geen koningstroon waar zijn leerlingen van droomden. Door de belangen te dienen van armen en behoeftigen, van zondaars en andere zwakke en gekwetste mensen en door op te komen voor de Geest van de Wet is Hij slachtoffer geworden van de hogepriesters en Schriftgeleerden. Zij zijn uit op zijn dood. Deze knecht en dienaar van mensen heeft ondanks zijn onschuld de dood gevonden op een kruis. Maar God heeft Hem verhoogd,

zegt St. Paulus. God heeft zijn vernederde leven 'recht gezet' in het mysterie van de verrijzenis Daar willen wij ons opnieuw van bewust worden. Tot 3x toe heeft Jezus zijn leerlingen gezegd wat er met Hem gaat gebeuren, maar zij maken ruzie over de voornaamste plaatsen in zijn komend koninkrijk. In de Olijfhof vallen ze in slaap en slaan op de vlucht, als Hij gevangen wordt genomen. Petrus zweert dat Hij Hem niet kent, als hij in het nauw komt. M.a.w. niets menselijks is hen en ons vreemd. Bedrog en verraad, egoïsme en eigenbelang, machtsmisbruik en geweld: ook in onze wereld zijn ze aan de orde van de dag. Voorbeelden hoef ik niet te noemen. Maar dienstbetoon en hulpvaardigheid, zorg voor zieken, vluchtelingen en mensen in nood, toewijding en belangeloze inzet ervaren we evenzeer. Zo draagt Jezus' woord en voorbeeld ook vrucht in onze dagen. Ons nodigt Hij uit Hem te daarin te volgen en zijn weg te gaan. Geve God ons rust en aandacht, moed en kracht. Ik wens U een Goede Week!

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 2 april 2022 - 5e ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD
Lezingen: Jesaja 43, 16-21; Filippenzen 3, 8-14; Johannes 8, 1-11.

Dat in ons leven niet alles 'rozengeur en maneschijn' is wisten en weten we. Als we zelf al geen of weinig ervaring hadden met tegenslag, leed en kwaad dan worden dat wel gewaar bij anderen. We zijn onszelf levenslang bewust van onze eindigheid en sterfelijkheid maar tussen geboorte en dood spelen we ook een rol in het leven. We hebben een tijdlang kunnen leven met toenemende welvaart en daarmee gepaard gaande vrijheid in een periode van vrede sinds 1945. Ons leven kon rustig voortkabbelen. Er zou nooit meer oorlog komen, was toen de wens, misschien wel de overtuiging. We hadden aan de oorlog geleerd hoe afschuwelijk die was met al zijn miljoenen slachtoffers en al de verwoestingen. Toen kwam een paar jaar gelden eerst de pandemie over ons. We leerden er aan hoe 'aards' we zijn, hoezeer onderworpen aan wat zich kan voordoen als een virus in mensen tot leven kan komen, wereldwijd. Aan de oorlog in Oekraïne ervaren we dat mensen elkaar onnoemelijk leed kunnen aandoen. Oorlog is niet weg, maar blijft mogelijk door eigen menselijk toedoen. Het stelt ons voor de vraag: hoe zitten we in elkaar? We ervaren daden van intense goedheid en liefde; we ervaren ook daden voorkomend uit neigingen tot afbraak We ervaren waandenkbeelden, machtshonger en overmoed die het leven van mensen en hun bezit vernietigen. Erg is de machteloosheid waarmee we dit soort verschijnselen lijken te moeten ondergaan. Erg is dat velen door desinformatie gemanipuleerd kunnen worden om onwaarden te ondersteunen. Erg is de onwaarachtigheid, onwaarheid, kwaadwilligheid die over mensen van nu wordt uitgestrooid. Is er geen ander perspectief dan overgeleverd zijn aan de nukken en willekeur van machthebbers? Het speelt zich af op wereldniveau maar is ook mogelijk in de kleine

onderlinge verhoudingen. Ieder van ons kan immers verzeild raken in situaties van kwaad en afbraak. Wat is onze eigen rol? Is er vergeving en verzoening, is er herstel? Daartoe dient de bezinning tijdens de Veertigdagentijd.

Tegenover de ervaring van kwaad en afbraak staat het verlangen en het geloof dat het anders kan; dat we elkaar kunnen steunen in het leven, dat er onbaatzuchtige liefde kan zijn onder ons; dat we spijt kunnen betuigen en elkaar vergeven. Voor ons, christenen wordt dat geloof gedragen door de erkenning van God, mens geworden in Jezus Christus. Jezus is hét voorbeeld van vergeving en verzoening in Godsnaam, van herstel bij kwaad. Vandaag horen we dat in het verhaal over de overspelige vrouw, waarbij het zeker in onze tijd opvallend is dat de overspelige man buiten spel blijft. Maar Jezus beschermt de vrouw tegen de quasi-volmaaktheid van schriftgeleerden en farizeeën. Hij wijst hen op hun eigen tekorten: laat degene onder u die zonder zonden is (bij de steniging) de eerste steen op haar werpen. Dat is een omgekeerde wereld. Niet de beschuldigde, maar de in eigen ogen volmaakte hoort thuis in het beklagdenbankje. Gerrit Achterberg heeft daar een mooi gedicht over geschreven:

*Jezus schreef met Zijn vinger in het zand.
Hij bukde Zich en schreef in 't zand, wij weten
niet wat Hij schreef, Hij was het zelf vergeten,
verzonken in de woorden van Zijn hand.*

*De schriftgeleerden, die Hem aan de tand
hadden gevoeld over een vrouw, van hete
hartstochten naar een andere man bezeten,
de schriftgeleerden stonden aan de kant.*

*Zondig niet meer, zei Hij, ik oordeel niet.
Ga heen en luister, luister naar het lied.*

*En Hij stond recht. De woorden lieten los
van hun figuur en brandden in de blos
waarmee zij heenging, als een kind zo licht.
Zo geestelijk schreef Jezus Zijn gedicht.*

In het licht van Gods altijd aanwezige barmhartigheid en bereidheid tot vergeving en verzoening kunnen we in de tijd vóór Pasen nadenken over onze eigen rol, onze eigen manier van oordelen, het omgaan met onze eigen onvolmaaktheid en die van anderen. We worden naar Jezus' voorbeeld uitgenodigd voor elkaar zo goed als God te zijn barmhartig, vergevend, gelovend in herstel van het kwaad, dat zich zo vaak van onze wereld meester maakt.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

"En Jezus schreef in 't zand". Uit Achterberg (1984) - Verzamelde gedichten. Amsterdam: Querido.

**Weekend 2/3 april 2022 - 5de zondag van de veertigdagentijd
Lezingen uit Jesaja 43, 16-21 en Johannes 8, 1-11.**

MACHT IS EEN BELANGRIJK EN GEVAARLIJK TALENT

Jezus zit op het voorplein van de tempel en geeft onderricht. Mensen staan om Hem heen. Enkele Schriftgeleerden en Farizeeën doorbreken de kring en brengen een vrouw die betrapt is op overspel. Ze droppen haar voor de voeten van Jezus en willen van Hem horen wat er met haar moet gebeuren. Jezus doorziet dat ze Hem in de val willen lokken. Ze willen Hem kwijt. Ze moeten iets hebben waarvan ze Hem kunnen beschuldigen. Volgens de Joodse Wet moet de vrouw gestenigd worden. Als Jezus daarmee instemt, overtreedt Hij de regels van de Romeinse bezetter die alleenrecht heeft om mensen ter dood te brengen. Negeert Hij de Joodse Wet, dan kunnen de Joodse leiders Hem beschuldigen. Jezus voelt zich klem gezet. Hij bukt zich voorover en schrijft met zijn vinger op de grond. Dat irriteert de vragenstellers. Als ze opnieuw vragen om een antwoord, richt Jezus zich op en zegt: 'Laat degene van U die zonder zonde is dan het eerst een steen op haar werpen!' Daarmee zegt Hij in wezen: Laat ieder eens kijken in zijn eigen hart. Ook wij voelen ons aangesproken door Jezus' reactie. Hoe vaak hebben wij niet verkeerde en egoïstische gedachten? Normaal zetten wij ze niet om in daden, maar het verschil tussen iets verkeerd doen of er in gedachten mee bezig zijn is vaak klein. Jezus kijkt niet triomfantelijk rond om te zien wie het eerst zijn biezen pakt; nee Hij bukt zich weer en schrijft op de grond. Dan druipen ze af, schrijft Johannes, te beginnen met de oudsten. Mogelijk herinneren ze zich het verhaal van Suzanna en de twee ouderlingen die haar vals beschuldigden en ontmaskerd worden door Daniël.

Wat hier aan de hand is, is ook een machts spel. Schriftgeleerden en Farizeeën zijn bang voor Jezus. Door wat Hij zegt en de tekens die Hij verricht zijn ze bang dat zij hun invloed op het volk verliezen. En dat is het ergste dat hen kan overkomen: machtsverlies. Dat het leven van een vrouw daarbij op het spel wordt gezet, dat deert hen niet. Angst voor machtsverlies speelt ook in onze dagen. Een leider die zijn machtsdromen bedreigd waant, valt brutootweg een ander land binnen en begint een oorlog. Dat daarbij buitensporig geweld wordt gebruikt, enorme verwoestingen worden aangericht, honderdduizenden op de vlucht worden gejaagd en het leven van talloze soldaten en andere mannen in gevaar wordt gebracht, weegt blijkbaar niet zwaar genoeg om het vuren te staken. Dat vrouwen en kinderen moeten vluchten met achterlaten van hun echtgenoot of vader, dat deert de agressor niet. Zijn machtsdromen lijken belangrijker dan het levensgeluk van onschuldige medemensen. Wij

zijn ontzet om wat hoogmoedswaan en zucht naar macht met mensen kan doen!

Het Evangelie van deze dag laat zien wat er vaak gebeurt: mensen richten de schijnwerpers op iemand die in de fout is gegaan, maar camoufleren zo hun eigen tekortkomingen, zoals in dit verhaal de Schriftgeleerden en Farizeeën. Ze voelen zich verheven boven het gewone volk dat het niet zo nauw neemt met de Wet. Ze kijken op hen neer en veroordelen hen. In een van zijn schilderijen laat de Duitse priester Sieger Köder een vrouw zien, midden in een kring. Ze zit met haar rug naar een donkere haag van mannen. Haar ogen zijn gericht op Jezus, maar de Heer zelf zien we niet. Wel zijn hand die op de grond het woord 'Shalom' tekent, het Aramese woord voor vrede en heelheid. Dat is Jezus' antwoord aan de mannen die deze vrouw beschuldigen. 'Shalom' : daar gaat het in de Wet om. Jezus kent de Thora heel goed, net als zijn tegenstanders; maar ook is Hij goed bekend met de geschriften van de Profeten. En de profeten komen juist op voor de geest van de Wet. Want uiteindelijk gaat het in de Wet om de liefde voor God en de naaste. Een ander kritiseren en veroordelen kost geen moeite, maar het goede in anderen zien, aanwijzen en versterken: dat is wat God wil en doet. Daar gaat het Jezus om. Hij legt de Wet niet uit naar de letter, maar laat de diepste bedoeling ervan zien. Daarmee staat Hij de Schriftgeleerden en Farizeeën in de weg. 'Jezus blijft alleen achter met de vrouw', zegt Johannes. Hij heeft haar van de dood gered. Hij bagatelliseert haar misstap niet, maar zegt: "Zorg dat je voortaan niet meer zondigt". Vrij vertaald zegt Hij: 'Blijf niet achterom kijken. Laat los wat gebeurd is. Maak een nieuwe start met je leven. Het is je gegund'.

Als wij naar onszelf kijken, moeten we erkennen dat we soms dingen doen, waarvan we achteraf denken: dat was verkeerd, dat had ik anders moeten doen. Ons bewust zijn van onze fouten betekent niet dat we ze voortaan met ons mee moeten sjouwen. Het heeft geen zin onszelf te stenigen om wat er gebeurd is. De profeet Jesaja zegt namens God: 'Blijf niet staan bij wat eertijds is gebeurd. Laat het verleden rusten. Zoals Ik eens het volk Israël heb bevrijd uit de slavernij in Egypte en hen nu laat terugkeren naar Jerusalem, zo zal ik nu met jullie iets nieuws beginnen. Daar mag je op vertrouwen.' Veel heiligen herkennen hoogmoed als de wortel van alle kwaad. Wat wij moeten doen is alle stenen laten vallen, kijken in ons eigen hart en God vragen om ons te bevrijden van alle eigendunk. Geve God ons die genade. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 26 maart 19.00 uur - 4de Zondag van de veertigdagentijd.

Lezing uit: Jozua 5, 9a + 10-12 en Lucas 15, 1-3 + 11-32.

GEEN GESLOTEN DEUR MAAR OPEN ARMEN

Deze parabel van de verloren zoon kennen we al vanaf onze vroegste jeugd. Hij wordt tegenwoordig ook vaak genoemd 'de parabel van de barmhartige Vader', omdat we gefraspeerd worden door de onbegrijpelijke mildheid van de Vader. Hoe is het mogelijk dat je door je kind voor schut wordt gezet, naar hem uitkijkt en bij terugkeer een groot feest aanricht? Dat is immers te gek voor woorden! Wat is de boodschap van Jezus voor ons? Waarschijnlijk hebben wij van ons leven niet zo'n puinhoop gemaakt als die jongste zoon. Al is niemand van ons brandschoon, we voelen ons meer verwant met de oudste. We hebben onze plicht gedaan, netjes geleefd. Op ons valt niet veel aan te merken, zo denken we. Intussen hebben we wel ons oordeel klaar over die jongste. Zo'n knaap die de familie te schande heeft gemaakt, moet je daar nog contact mee houden? Die verdient stevig op zijn nummer te worden gezet. Misschien kun je beter wat afstand houden, anders ben jij zijn volgend slachtoffer! Op die manier hebben waarschijnlijk ook Schriftgeleerden en Farizeeën gedacht over tollenaars en anderen die het met de voorschriften van de Thora niet zo nauw namen. Daarom wantrouwen ze Jezus. Iemand die met dit soort mensen omgaat en zelfs met hen aan tafel gaat, zo iemand kan onmogelijk aan Gods kant staan en een deugdzaam mens zijn. Jezus keurt het gedrag van die jongste, beeld van tollenaars en zondaars, niet goed, maar geeft wetgeleerden en Farizeeën als antwoord, dat niet de gezonden maar zieken een dokter nodig hebben. En Hij voelt zich geroepen speciale aandacht te schenken aan de zieken. Wij die zorgzaam leven, naar de kerk gaan en bidden, bijdragen aan de Vastenactie en andere goede doelen, ons het lot aantrekken van vluchtelingen, wij vragen ons misschien af: 'Wat valt er aan ons te verbeteren?' We voelen ons superieur aan 'echte' zondaars. Natuurlijk moet die jongste zoon van zijn verkeerde wegen terugkeren. De reden om naar zijn vader terug te gaan is niet zijn geweten dat knaagt als wel zijn maag. Hij gaat bijna dood van de honger, zo horen we. De nieuwe start die hij mag maken is niet zozeer te danken aan zijn grondig veranderde houding ten opzichte van zijn vader, als wel aan de milde en vergevingsgezinde houding van zijn vader. Ook wij danken een nieuwe kans, een nieuw begin, terugkeer van verkeerde praktijken aan de hemelse Vader die a.h.w. op de uitkijk staat om ons in zijn mateloze liefde in zijn armen te sluiten. Dat is de genegenheid die ons doet leven. Wij mogen bidden dat God alle valse eigendunk van ons afneemt, de idee dat we veel beter zijn dan anderen. Dan worden we weer alert op Gods zachte stem die spreekt tot ons hart. Dan gaan we beseffen dat wij misschien toch af en toe lijken op die jongste zoon, maar vooral op die oudste. We mogen in alle bescheidenheid bidden om de houding van de Vader, die in zijn liefde de deur open houdt, op de uitkijk staat en op ons wacht.

Als wij zien wat er in onze wereld gaande is, dan merken we dat er naast al het goede ook veel onrecht gebeurt. Te veel om op te noemen. Dat

kunnen en willen wij niet goed praten. Jezus doet dat evenmin met bepaalde praktijken van zondaars. Wat Hij wel doet: Hij schrijft deze mensen niet af en zoekt contact met hen. Hij gaat met hen aan tafel als Hij wordt uitgenodigd. M.a.w. Hij veroordeelt het kwaad dat ze doen, maar verdoemt niet de mensen. Sterker nog: Hij spoort ons aan om te bidden voor wie ons onrecht doen en voor hen die ons vijandig gezind zijn. Wat betekent dit als we met deze gezindheid en door deze bril kijken naar de oorlogen die er worden gevoerd? Paus Franciscus zegt in zijn gesprek met de Russische patriarch Kyrill: ' Oorlogen zijn altijd onrechtvaardig'. Jezus prijst de vrede-stichters zalig! Mensen van het zgn. theologisch elftal geven als hun mening: "Geweld is een laatste redmiddel waar je soms toe moet besluiten. En dat besluit kun je niet mooier maken dan het is: het is een keuze voor iets kwaads. Die keuze kun je alleen in vrees en beven nemen. Nu gaan filosoferen of een oorlog rechtvaardig is, gaat voorbij aan de werkelijkheid dat er nu mensen doodgaan aan geweld. En dat geweld moet ingedamd worden, wil er vrede zijn. Militairen op het slagveld vechten niet meer voor idealen. Ze vechten voor hun eigen overleven en dat van hun kameraden. Ze weten: het is hij of ik. We moeten beseffen dat de realiteit van oorlog is dat mensen hun naaste doodschieten. Vraag is: hoe herstellen we de menselijke waardigheid? Vrede en recht zijn kernwoorden in ons christelijk geloof, maar tot welke handelingen moeten die ons leiden? We weten het antwoord op die vraag niet al van te voren. Soms betekent vrede stichten dat je durft benoemen wie goed doet en wie kwaad doet. En dat je je niet afzijdig houdt, maar je juist mengt in de strijd. 'Zalig de vrede-stichters!' Voor die woorden moeten we groot ontzag hebben. Maar als er kraamklinieken worden gebombardeerd, als volwassen Russische en Oekraïense jongens naar het front worden gestuurd om daar te sneuvelen, dan weet ik niet meer wat die woorden betekenen. Dat zijn zorgen die te groot zijn voor ons als mens. Dus kunnen we elkaar enkel vragen om te bidden voor een goede afloop! Op dit moment weet ik niets anders te doen'. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 19 maart 2022 - 3e ZONDAG VEERTIGDAGENTIJD
Lezingen: Exodus 3, 1-8a.13-15; 1 Korintiërs 10, 1-6.10-12; Lucas 13, 1-9

Er zijn veel mensen, die het nieuws over de oorlog in Oekraïne van dag tot dag volgen, maar ook graag willen weten wat de achtergrond ervan is. Over het algemeen willen ze graag weten waarom de dingen gebeuren zoals ze gebeuren en wat mensen bezielt, die er de oorzaak van zijn. Ieder van ons heeft zo zijn eigen gedachten bij wat gebeurt, maar we hebben ook uitleg nodig en luisteren ook naar 'deskundigen' met meer kennis van zaken. Intussen zijn we voldoende op de hoogte van wat er speelt en de oorzaken ervan. In ons bezig zijn met de huidige situatie komen we waarden aan de basis van ons leven op het spoor waar we niet

omheen kunnen en die een levensinzet de moeite waard maken. Het zijn waarden die te maken hebben met vrijheid en zelfstandigheid, met de mogelijkheid zelf invulling te geven aan het leven. Onderdrukking en slavernij zijn daarbij uit de boze. Voor ons als gelovige mensen zijn deze waarden door God in ons hart en ons geweten gelegd. Ze vormen, als het goed is, de achtergrond van ons doen en laten.

Het is niet anders in de vertellingen van de H. Schrift van vandaag. De achtergrond van wat Mozes ziet als zijn taak, zijn roeping is aan de onderdrukking van zijn landgenoten in Egypte ongedaan te maken en hen tot vrijheid te brengen, waarden door God in zijn hart verankerd. Ten tijde van hongersnood in Egypte terecht gekomen zijn de 12 stammen, genoemd naar de 12 zonen van aartsvader Jacob, uitgegroeid in aantal. Ze worden door de Egypte langzamerhand gezien als een bedreiging. Zoals Poetin en de zijnen de Oekraïne/Europa zien als bedreiging van Rusland. In Egypte worden de Israëlieten onderdrukt en tot slaven gemaakt. Mozes wil hen wegvoeren uit Egypte en naar landstroken brengen waar de zonen van Jacob eerder als nomaden leefden. Het leeft zo diep in hem dat hij het ervaart als niet komend uit hemzelf maar als een opdracht, zoals Oekraïners het als hun opdracht zien hun leven inzetten om hun vrijheid te verdedigen. Om zeker te zijn vraagt Mozes om een bevestiging van Gods kant. Een natuurverschijnsel in de woestijn ondergaat Mozes als bevestiging. God openbaart zijn naam: 'Jahweh', 'Hij die altijd is'. 'Hij die er is voor zijn volk'; Hij die in het binnenste van de mens aanwezig is, daar waar het verlangen naar vrijheid, waarheid en gerechtigheid, naar goedheid en liefde leeft. Dat vraagt weliswaar wat van het Godsvolk. Het vraagt dat de verzameling mensen, die zich tot God bekennt, ook de waarden beleeft die het mensenleven opbouwen en het niet vernietigen.

Komen we aan de hand van wat momenteel in Oekraïne gebeurt niet op het spoor van onze werkelijke waarden, en ook van wat goed is en kwaad? Worden we niet gewaar dat oorlog en geweld met hun slachtoffers en verwoesting uit de Boze zijn? Dat hulpverlening, opvang van vluchtelingen, maar ook verzet tegen de aantasting van mensenbestaan, in ons binnenste verankerde waarden zijn. Verbazing kan ons overkomen over waartoe 'de mens' ten goede in staat is en verbijstering van het kwaad dat in 'de mens' leeft. Maar vergeten we niet dat dit op verschillende niveaus het geval kan zijn, in het groot en in het klein. Daarbij wordt in de Evangelielesing van vandaag God, die de waarde van de goede vruchten in ons verankerd heeft voorgesteld als een 'geduldige God' die zich verbidde laat. Hij gunt de onvruchtbare vijgenboom de tijd. God is niet de straffende, die je aan het werk moet zien in het leed en de pech die ons kunnen overkomen. Gods barmhartigheid en geduld houden wel de aansporing in: niet te aarzelen ons te keren tot waarden die het leven opbouwen en door God in ons hart en geweten zijn gelegd. Het gaat naar Jezus' voorbeeld vooral om onbaatzuchtige liefde tot medemens en

God waarin we gedijen en tot ons recht komen, onbaatzuchtige liefde als achtergrond van ons doen en laten. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Weekeinde 19/20 maart 2022 - 3de Zondag van de veertigdagentijd.

Lezingen uit: Exodus 3, 1-8a + 13-15 en Lucas 13, 1-9.

NIET WEGKIJKEN EN ERBIJ BLIJVEN

Als we de krant lezen of het journaal zien, dan vragen we ons misschien af; hoe kan God al dat wangedrag en de ellende die mensen elkaar aandoen toelaten? Heeft Hij hier nog wel mee van doen? Misschien moeten we zeggen: Hij heeft er wel mee te maken, maar wel op zijn manier en niet zoals wij vaak denken! Wij kunnen niet geloven in een God die alles regelt, want zo'n beeld van God zou de menselijke vrijheid opheffen. God heeft ons geschapen om in alle vrijheid voor elkaar verantwoordelijk te zijn en zo met elkaar om te gaan. Echter ook vrij om op een onverantwoorde manier met elkaar om te gaan en elkaar het leven moeilijk te maken. Wij mogen geloven in een God die dicht bij zijn mensen wil zijn. In die overtuiging worden wij gesteund door verhalen uit de Bijbel én door wat mensen van Hem hebben laten zien en nog steeds laten zien. We beluisteren dat ook in het verhaal van de brandende doorstruik, waar God zegt: 'Ik ben afgedaald, want Ik heb de jammerklachten van mijn volk gehoord. Een enkeling, zoals Mozes, toont de moed en de kracht om vrij te reageren op wat hij hoort en ziet. De rest van zijn volksgenoten houdt zich gedeisd, bang om ook in elkaar getrapt en geslagen te worden. Ze kijken de andere kant uit. Een enkeling, Mozes, hoort en ziet, begrijpt wat er aan de hand is en reageert. Waarom? Omdat wat hier gebeurt met zijn volksgenoten hem diep raakt. Het is als een vuur dat blijft gloeien in zijn binnenste. Het is goed ons te realiseren dat God de ellende die we tegenkomen niet voor ons oplost. Dat heeft Hij eigenlijk nooit gedaan, noch bij Mozes, noch bij Jezus, noch in onze tijd. Maar Hij wil er wel bij blijven. En daar gaat het om: erbij blijven. Gewoon op de eigen plek waar wij leven, niet wegstijgen maar erbij blijven en het innerlijke vuur in ons laten gloeien. Ook ons gebed is een vorm van erbij blijven. In ons eentje kunnen we meestal niet veel uitrichten, maar we kunnen wel het verschil maken. We kunnen vaak bemoedigen en steun bieden; we kunnen de handen uit de mouwen steken en doneren voor de hulp die er nodig is. De oorlog en andere nood lossen wij niet op, maar Mozes - zo vertelt de Schrift - is in zijn eentje begonnen. Hij is naar zijn volksgenoten gegaan en heeft medestanders gezocht. Ook Jezus heeft volgelingen aangetrokken. Het feit dat wij hier samenkomen is een teken dat wij medestanders zijn van elkaar. Immers ook burens laten wij niet aan hun lot over, als ze in narigheden zitten.

Als een ziekte ons treft of een ongeluk ons overkomt, vragen we ons vaak af: Wat heb ik misdaan dat mij dit overkomt? Als we die vraag - zoals gebeurt in het Evangelie van deze dag - aan Jezus zouden stellen, dan gaat Hij daar niet op in, maar zegt dat wij allen zondaars zijn en bekering nodig hebben. Als wij nl. een leven leiden van vooral de eigen schaaapjes op het droge brengen en een politiek steunen die vooral onze eigen rijkdommen verdedigt, dan moeten we ons niet erover verwonderen dat geweld en oorlog blijven voortduren en kunnen we er zelf vroeg of laat slachtoffer van worden. Zo verbaast het mij met welk een vanzelfsprekendheid politici de bedragen verhogen voor wapens en andere militaire benodigdheden. Het heeft mij ook verbaasd hoe vaccins tegen corona werden gereserveerd voor de westerse wereld en ontwikkelingslanden achteraan komen.

In het Evangelie van deze dag klinkt een bemoedigende boodschap. Jezus vertelt een parabel van iemand die een vijgenboom in zijn wijngaard heeft geplant. En die vijgenboom dat zijn wij christenen. De Heer verwacht van ons dat wij de liefde die Hij ons heeft getoond in Jezus, zullen uitdragen en doorgeven. De wijngaardenier heeft tot nu toe kunnen voorkomen dat wij omgehakt werden. Hij probeert in deze 40-dagentijd ons hart om te spitten en te bemesten. Onze God is nl. geen berekenende God die ons bestraft met oorlog en rampen naargelang het aantal en de grootte van onze zonden. Hij is als de wijngaardenier die de vijgenboom een nieuwe kans geeft. Zoals aarde ondersteboven wordt gehaald als ze wordt omgespit of geploegd, zo moeten ook onze gedachten en gevoelens worden omgewoeld en vruchtbaar worden gemaakt door het woord van God. In de lezingen van deze dag krijgen wij de boodschap, dat God daar is waar mensen in zorgen zitten. Hij loopt er niet van weg. Hij blijft bij hen. Bij ons legt Hij de opdracht neer om goede vruchten voort te brengen. Bij alle problemen die zich in de grote - en in onze kleine wereld aandienen, wordt er niets opgelost als wij weggijken en ons afwenden. Wij worden uitgedaagd de problemen onder ogen te zien en de zorgen met elkaar te delen. Daarbij kunnen wij elkaar ondersteunen. Dat is wat God van ons verlangt. Op die manier laten Hem aanwezig zijn in ons midden en blijft Hij erbij, blijft Hij bij ons. Mozes wordt terug gestuurd naar farao met als enige belofte de naam van God: 'Ik ben zoals Ik ben. Ik zal er zijn als je Mij nodig hebt'. Laten wij God bidden om zijn Geest van geloof en vertrouwen, van moed en solidariteit. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 5 maart 2022 (Njswiller) - 1e ZONDAG VAN DE VEERTIGDAGENTIJD C 2022

Lezingen: Deuteronomium 26, 4-10; Romeinen 10, 8-13; Lucas 4, 1-13

Het is eigen aan de mens te dromen. Er zijn goede en kwade dromen tot nachtmerries toe. Tijdens de pandemie droomden we wellicht van de terugkeer naar het normale leven, dat weer kansen krijgt nu de coronamaatregelen bijna overal zijn opgeheven. Nu dromen we van vrede voor Oekraïne en de rest van de wereld. Naar deskundigen aangeven heeft ook de Russische politieke en militaire elite na het uiteenvallen van de Sovjetunie een droom: het herstel van het oude Russische Tsarenrijk, dat indertijd ook Finland, de Baltische staten, Oekraïne en nog andere landen en volken omvatte. Voor het sinds 1991 zelfstandig geworden Oekraïne vooral, maar ook voor de overgrote meerderheid van de landen, die lid zijn van de VN, is de Russische droom tot een nachtmerrie geworden. De Russische droom heeft geleid tot een oorlog met, zoals iedere oorlog, heel veel slachtoffers, verwoestingen en onzeglijk veel leed. Tegenover de Russische droom staat die van de Oekraïense, die verwant is met onze opvatting van democratie, letterlijk geregeerd worden door het volk: zelf als volk het traject van je eigen ontwikkeling kunnen uitzetten, gedragen door meerderheden maar met respect en inbreng van de oppositie. In de meeste landen van de voormalige Sovjetunie wonen Russische minderheden. De bescherming ervan, met op de achtergrond de droom van het herstel van het oude rijk, is aanleiding geworden tot de oorlog. Alvast Oekraïne moet terug in de Russische invloedssfeer. Ook de Russische orthodoxe kerk deelt, naar het schijnt, de Russische droom, vooral sinds Oekraïense orthodoxe kerk zich los heeft gemaakt van de patriarch van Moskou. Politiek en kerk zijn er sterk verweven. Dat in tegenstelling met de scheiding van kerk en staat bij ons. Onze paus Franciscus is heeft geen zetel in het Italiaanse of Europese parlement, maar heeft wel, als leider van de katholieke kerk, betekenis en invloed. Hij heeft u dan ook, anoniem, stappen gezet in de richting van de politiek om te pleiten voor vrede en de beëindiging van de oorlog. Met dit voor ogen gaan we kijken naar de eventuele betekenis van de teksten van vandaag uit de H. Schrift.

M.i. houden die teksten ons vandaag, 1e weekeinde van de Veertigdagentijd, tijd van bezinning en voorbereiding op Pasen, ons een spiegel voor; een spiegel van wat met ons gebeurt, als bepaalde dromen van aardse grootheid en macht en de daarmee samenhangende bekoringen gevolgd worden. Die dromen leiden af van wat wérkelijk belangrijk is voor een menswaardig leven. In de eenzaamheid en de karigheid van de woestijn wordt Jezus ontvankelijk voor dat soort dromen en bekoringen die de duivel of boze hem voorspiegelt: de bekoring van macht en rijkdom; van het baas willen zijn over alle volken van de aarde; van het je zelf in roekeloos gedrag plaatsen in het middelpunt van alles. Voor Jezus is zijn relatie met God, zijn en onze hemelse Vader, in trouw en overgave, het middelpunt van zijn bestaan. Het maakt hem liefdevol, dienstbaar aan mensen, behulpzaam bij het vinden van de juiste weg bij de dromen die in ons opkomen, vergezeld van hun bekoringen. Ook wij kunnen, weliswaar op klein niveau, bloot staan aan bekoringen van eigenbelang en ontrouw aan wie wij als mens geroepen zijn om te zijn. In

de eerste lezing uit ons Oude of Eerste Testament spoort Mozes zijn medemensen, de Israëlieten, aan om naar de gebruiken van die tijd vorm te geven aan de betekenis van God in hun leven. Ze doen dat door hun eigen geschiedenis onder ogen te zien; hoe ze aan God hun redding en mogelijkheden tot ontplooiing hebben ontvangen. Is onze wereld, waar oorlog en geweld de plaats innemen van vrede, niet van God losgeraakt? Bidden we voor slachtoffer en machthebbers, voor de laatsten, dat ze weerstand bieden aan de bekeringen waaraan ze bloot staan en de vrede dienen. Bidden we voor onszelf dat we mensen van liefde en vrede mogen zijn. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

**Weekend 5/6 maart 2022 - 1ste Zondag van de veertigdagentijd.
Lezingen uit: Deuteronomium 26, 4-10 en Lucas 4, 1-13.**

HULP OM VERLEIDINGEN HET HOOFD TE BIEDEN

De oorlog in Oekraïne houdt ons allen bezig. Verbijstering, roep om maatregelen als reactie op dit brute geweld. Het is moeilijk nuchter te blijven denken en ons niet te laten overspoelen door onze gevoelens. President Poetin is overduidelijk de eenzijdige agressor, maar of hij de enig verantwoordelijke is, is nog maar de vraag. Aan het einde van de Koude Oorlog hebben westerse leiders verzekerd dat de NAVO niet zou opschuiven naar het Oosten, maar nog geen 20 jaar later zijn veel Oost-Europese landen lid van dit militaire bondgenootschap. Mogelijk werkt dit voor Poetin en zijn medestanders zeer bedreigend. Zo is onze NAVO ongewild mede oorzaak van de huidige escalatie. In zo'n conflict is het belangrijk dat wij ons vermogen tot zelfreflexie en zelfkritiek niet verliezen. In onze boosheid en onmacht nemen wij onze toevlucht tot allerlei sancties om dit geweld te stoppen. Hoogleraren, ethici en deskundigen in conflictbestrijding roepen onze politici echter op niet de klemtoon te leggen op strafmaatregelen, maar Poetin een compromis voor te leggen, dat hem een veilige uitweg biedt en verder gezichtsverlies voorkomt. Dat betekent terug naar de onderhandelingstafel.

Wat heeft deze situatie te maken met het Evangelieverhaal van deze dag? Mede door het optreden van Johannes de Doper is Jezus zich dieper bewust geworden van zijn bijzondere relatie met God en van zijn levensopdracht. Er heeft bij zijn Doop in de Jordaan een stem uit de hemel geklonken: 'Jij bent mijn welbeminde Zoon, een man naar mijn hart'. Maar zoals vaak gebeurt: na zo'n bijzondere ervaring komt de ontnuchtering. Wat heeft die stem voor Jezus voor consequenties? Wat wordt er van Hem gevraagd? Hij trekt zich terug om tot helderheid te komen. Als de evangelisten dat willen beschrijven, denken ze terug aan Mozes die 40 dagen en nachten vastte op een berg en daarna de woorden opschreef die hij van God had vernomen. Ze hebben waarschijnlijk ook

gedacht aan de profeet Elia die 40 dagen en nachten verbleef in de woestijn met het vurige verlangen dat God hem meer duidelijkheid zou geven over zijn toekomst. 40 Dagen en nachten betekent in de Bijbel altijd dat het gaat om een lange tijd. Zo vertelt Lucas, dat ook Jezus 40 dagen en nachten doorbracht in de woestijn met bidden en vasten om tot zichzelf en dichter bij God te komen. Als het stil is om je heen en er niets is dat je afleidt, dan komen er allerlei gedachten in je op: idealen waar je van droomt, fantasieën en wensen die je hebt. Je wil je idealen waarmaken, maar liefst langs de makkelijkste weg. Dat zijn verzoeken van de duivel, zegt de Schrift. Diep in ons hart weten we dat het leven zo niet in elkaar zit. Iets tot stand brengen dat van waarde is, kost altijd moeite en geduld. In het Evangelie van deze dag vertelt Lucas dat Jezus die bekeringen van de duivel heeft kunnen weerstaan: fantasieën over beroemd worden, over macht hebben en allerlei wensdromen. Jezus heeft ze van de hand gewezen met een beroep op Gods bedoelingen en de woorden van de Schrift. Hij wil zijn talenten en wensen alleen inzetten om Gods wil te doen en zijn naasten te dienen. Door zijn intieme relatie met God, die Hij zijn Vader noemt, ziet Hij steeds duidelijker dat niet alles draait om Hem. Hij beseft dat de gaven van Gods schepping bestemd zijn voor alle mensen en niet enkel voor een kleine elite. Dat je je brood en je bezit moet delen met wie honger lijdt en kwetsbaar is. Dan vergroot je de kring van mensen die zich gelukkig voelen. Lucas maakt helder, dat je niet veel hoeft te bezitten, te zien en mee te maken om een tevreden mens te zijn.

Wat er momenteel gebeurt in Oekraïne gebeurt, valt niet terug te voeren op angst voor bedreiging vanuit de Westerse wereld, maar veeleer op machtshonger en grootheidswaan die president Poetin en zijn kring parten speelt. Wat er zich hier op wereldniveau afspeelt, kan ook een leidende rol spelen in ons persoonlijk leven: de bekoring tot macht, dat wij er meer op uit zijn ons te laten gelden en te heersen in plaats van onze naasten te dienen. Jezus heeft die verleidingen het hoofd kunnen bieden door zijn verbondenheid met God, door zijn bidden en vasten en zijn zorg om zijn naasten. Daartoe worden wij in deze veertigdaagse voorbereiding op Pasen uitgenodigd. De stroom van vluchtelingen stelt ons volop in de gelegenheid te zorgen voor naasten in nood. In zijn Bergrede spoort Jezus ons aan ons niet op sleeptouw te laten nemen door negatieve gevoelens ten opzichte van onze vijanden, maar te bidden voor wie ons vervolgen. Dat zij en wij de genade mogen ontvangen van ommekeer, als wij verkeerde wegen gaan. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 26 februari 2022 (Nijswiller) - 8ste Zondag door het jaar.

Lezingen: Wijsheid van Jezus Sirach 24, 4-7; 1 Korintiërs 15, 54-58

De aanval van de Russische troepen op Oekraïne op beslissing van president Poetin heeft de wereld niet onberoerd gelaten. Met spanning, ongeloof, verontwaardiging, woede wellicht en met een gevoel van machteloosheid hebben we aan onze kant van de wereld de gebeurtenissen gevolgd. We hadden na de tweede wereldoorlog van 1940-1945 met zijn miljoenen slachtoffers en onvoorstelbare verwoestingen er niet meer op gerekend dat ons dit in Europa nog kon overkomen. Vooral waar ook Rusland in die tijd, en later ook in andere oorlogen, zoveel slachtoffers en verwoestingen heeft gekend. De ouderen herinneren zich nog wel tijdens de 2e wereldoorlog de slag rond Stalingrad (augustus 1942-februari 1943), kentering in de strijd tegen Nazi-Duitsland. Het is afschuwelijk wat er nu gebeurt in Oekraïne. Er zullen redenen zijn van onenigheid tussen beide landen. De Russen verwijten Oekraïne de achterstelling van de Russische taal, terwijl er zoveel Russen in het land wonen, maar dat rechtvaardigt nog geen oorlog. Nu is de ellende groot voor Oekraïners, voor Russen en voor de rest van de wereld. In Wittem kregen we vandaag meldingen binnen, dat o.a. mijn medebroeders (met twee kloosters in het oosten van Oekraïne) en medezusters in de kloosters aldaar alles doen om hun medeburgers op te vangen en hun leed te verzachten.

Wat mij bij het lezen van de Bijbelteksten van vandaag opvalt is de toepasbaarheid van de lezingen op de huidige situatie. Zo, bijvoorbeeld, het stukje lezing uit het Boek Wijsheid van Jezus Sirach uit ons Oude Testament, een verzameling wijsheden, eeuwen geleden doorverteld, verzameld op schrift gezet. Bijvoorbeeld zo'n zin als: 'Zoals je aan de vruchten van de boom de teler kent, zo ken je aan de overwegingen van een mens zijn bedoelingen'. En in het Evangelie van Lucas: 'Een goede boom brengt geen slechte vruchten voort en evenmin brengt een slechte boom goede vruchten voort'. De toepassing kunt u in het geval van de oorlog in Oekraïne zelf maken.

Wat ook opvalt is dat we, bij alle door ons te maken veroordelingen en verwijten aan het adres van anderen, door het Evangelie teruggeworpen worden op onszelf. 'Waarom kijk je naar de splinter in het oog van je broeder, terwijl je de balk in je eigen oog niet ziet? Om een oorlog in het groot te ontketenen zijn wij gelukkig niet in staat, maar hoeveel oorlogen in het klein worden er niet gevoerd, waarbij verwijten over en weer vallen. Daarbij wordt de eigen bijdragen aan het conflict - mogelijk bewust - over het hoofd gezien. De 'staat van oorlog' die er het gevolg van is kan vaak heel lang, soms levenslang duren. Ook hier geldt dat een slechte boom geen goede vruchten voortbrengt. Goede vruchten zijn zachtmoedigheid, vergevingsgezindheid, bereidheid elkaar tegemoet te komen, het gesprek met elkaar aan te gaan, eigen gelijk te relativeren. Wat ook belangrijk blijkt is om bij zichzelf het vermogen te ontwikkelen zich in de situatie van de ander te verplaatsen, m.a.w. invoelingsvermogen te ontwikkelen. Hoeveel conflicten zouden niet kunnen verkeren in vrede als genoemde

goede vruchten aan de bomen groeien die wijzelf zijn? Maar er schuilt in ons, mensen, vaak veel onvermogen, soms ook schaamte en blijven conflicten en oorlogssituaties voortbestaan.

Aan de gebeurtenissen in Oekraïne kunnen we zien hoe catastrofaal ze kunnen zijn, hoeveel leed ze met zich meebrengen. Laten we God bidden voor de mensen ginds, zowel Oekraïners als de gewone Russische soldaten, die evengoed slachtoffer zijn. Bidden we om wijsheid voor de leiders van de volkeren, die hen ertoe brengt dienaars van vrede te zijn. Bidden we dat ons eigen hart vol mag zijn van vrede, zodanig dat we vredebrengers mogen zijn daar waar we leven. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

**Zaterdag 19 februari 2022 - 7de Zondag door het jaar.
Lezingen uit 1 Samuël 26, 2 + 7-9 + 12-13 + 22-23 en Lucas 6, 27-38.**

STAPSGEWIJZE

Bij het lezen van het Evangelie van deze dag moest ik denken aan een uitspraak die ik laatst las. 'Eerst lijken dromen onmogelijk, dan onwaarschijnlijk en uiteindelijk onvermijdelijk'. Een eerste reactie op het Evangelie van deze dag is waarschijnlijk: Wat Jezus hier tot zijn leerlingen zegt is prachtig, maar onuitvoerbaar. Zo omgaan met mensen die jou onrecht doen of vijandig gezind zijn, is wel bewonderenswaardig, maar niet realistisch. Hoe kun je nou positief, respectvol of teder reageren op mensen die je vijandig gezind zijn, je benadelen en onderuit halen? Je vijanden lief hebben kan toch niet betekenen: laat bedriegers maar profiteren, tirannen onderdrukken en misdadigers maar hun gang gaan? Onrecht moet toch bestreden worden, maar je vijanden liefhebben, gaat dat niet te ver? Toch is dat wat Jezus in zijn zgn. 'Veldrede' tot zijn toehoorders zegt: 'Heb lief, wees goed, zegen, bid, geef en eis niet terug, veroordeel niet'. Misschien is het goed even terug te keren naar wat er aan het Evangeliefragment van deze dag vooraf is gegaan. We lezen dan in vers 12 en volgende: 'Op een van die dagen trok Jezus zich terug op een berg om tot God te bidden. Hij bracht de hele nacht biddend door. Toen de dag aanbrak, riep Hij zijn leerlingen bij zich en koos er twaalf uit die Hij apostelen noemde. Toen Hij met hen de berg was afgedaald, bleef Hij staan op een plaats waar het vlak was. Daar had een groot aantal van zijn leerlingen zich verzameld, evenals een menigte uit heel Judea en Jerusalem en uit de kuststreek van Tyrus en Sidon. Zij waren gekomen om naar Hem te luisteren en zich van hun ziekten te laten genezen. Hij richtte zijn blik op hen en zei: 'Tegen jullie die naar Mij luisteren zeg Ik: Heb je vijanden lief, wees goed voor wie jullie haten, zegen wie jullie vervloeken, bidt voor wie jullie slechts behandelen.' Als iemand ons pijnlijk raakt, reageren we als in een reflex: 'Daar ben ik niet

van gediend. Ik laat je wel merken hoe dat voelt. Dat doe je geen tweede keer!' We hebben de neiging de ander zoiets betaald te zetten. Als Jezus zijn leerlingen oproept vijanden lief te hebben en wel te doen aan hen die ons op de ziel trappen, dat gaat ons te ver. Hoe doe je dat in 's hemelsnaam? Gaat dat niet ver uit boven wat je van een mens mag verwachten? Zoals reeds verteld heeft Jezus vóór Hij de mensen toespreekt de nacht biddend doorgebracht. Hij laat zijn blik rondgaan over de groep die zich aan de voet van die berg heeft verzameld. Wat er toen in zijn hart is omgegaan, vertelt Lucas niet, maar waarschijnlijk is het geen blik geweest van: 'Wat willen jullie toch allemaal van Mij? Laat Me met rust!' Nee, het is een blik geweest, waaruit compassie sprak. Daar mogen we van uitgaan, want daarvan getuigt immers heel Jezus' leven. Zelfs zo sterk dat zijn familie soms denkt dat Hij zijn verstand heeft verloren.

Er zullen mensen zijn die denken of zeggen: 'Vrome praat, onuitvoerbaar, niet realistisch. Je kunt toch niet over je laten lopen!'. Ik denk niet dat Jezus dat van zijn leerlingen verlangt: je voor gek te laten gebruiken, maar wel ons te realiseren dat er andere mogelijkheden zijn dan vergelding en de ander met gelijke munt te betalen. Natuurlijk hoeven wij niet kritiekloos te accepteren wat anderen ons aandoen. We mogen en moeten hen daarop aanspreken, zodat ze beseffen wat ze ons aandoen, zich van hun ongewenst gedrag bewust worden en de gelegenheid krijgen hun handelwijze te motiveren. Dat onmogelijke liefhebben van onze vijanden begint nl. waar mensen weigeren - en ophouden vijandschap te koesteren en te voeden! De liefde voor de vijand ontspruit in kleine daden, waar mensen elkaar ontmoeten als mens en zich willen - en tenslotte kunnen inleven in de ander. Als we voor een medemens bidden, dan helpt ons dat met andere ogen naar die mens te kijken. Waar wij het aandurven ons onvermogen voor God te erkennen, mogen wij rekenen op zijn hulp en bijstand.

In zijn dagboek heeft een Duitse soldaat eens de volgende ervaring verteld: 'Uitgerekend op Pasen 1919 kwam ik uitgehongerd in een Russisch dorp. Een oude boerin bij wie ik om brood vroeg, zei me dat ze een zoon had die krijgsgevangene was gemaakt. 'Ik heb nooit meer iets van hem gehoord. Nu ben jij mijn zoon'. Ze omarmde me en bediende me rijkelijk'. Wat hier gebeurt maakt ons sprakeloos. Hoe kun je nou na alle kwaad en leed dat de oorlog heeft aangericht zo reageren? Toch als deze Russische mama en die Duitse soldaat elkaar zien als mens, als een moeder en een zoon, dan verdwijnt die torenhoge muur van het kwaad dat er is aangericht en die hen van elkaar scheidt. Om ons op die weg te wagen is echter een echte band met Jezus, onze Leermeester onmisbaar. Hij is de Bron waaruit wij mogen putten. Hij kijkt naar ons met liefde en compassie. Waarschijnlijk wordt wat wij onmogelijk achten uiteindelijk onvermijdelijk. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

**Zaterdag 5 februari 2022 - 5e ZONDAG DOOR HET JAAR
6, 1-2a.3-8; 1 Korintiërs 15, 1-11; Lucas 5, 1-11**

Door de gebeurtenissen in onze wereld komen we regelmatig voor de vraag te staan wat er in ons, mensen, omgaat. We kunnen ons verbazen, soms verbijsterd zijn, angstig worden en ons afvragen: wat gebeurt er toch allemaal? Het zijn vaak grote politieke onderwerpen die het nieuws vullen en ons raken, omdat ze de nodige spanningen veroorzaken, waar we niets aan kunnen doen: denken we aan Rusland, Oekraïne, Europa, Verenigde Staten, China. Denken we aan datgene wat ons onmiddellijk in de portemonnee raakt zoals de toenemend duurt van levensmiddelen en energie. Denken we aan het zo veilig mogelijk omgaan met het coronavirus waar we niet meer van af raken. Veel overkomt ons. We zijn er lang niet altijd zeker van wat er allemaal gebeurt in eigen regie te hebben. Wat ons overkomt kan echter ook ons vreugde bezorgen. Denken we aan de geboorte van een kind; denken we aan vrienden waar we van op aan kunnen, aan partners op wie we door dik en dun kunnen rekenen. We kunnen verbaasd zijn over de goedheid, dankbaar hoe aandachtig, attent en behulpzaam medemensen kunnen zijn. Denk aan de wateroverlast juli vorig jaar in onze regio en hoe dat niet alleen golven water maar ook een golven van hulpverlening op gang bracht. We kunnen ons verwonderd afvragen: wat gaat er toch allemaal in mensen, in ons dus, om.

Wat ging er in de vissers op het meer om, met name in Petrus, toen zij tegen hun verwachting, met Jezus aan boord, geconfronteerd werden met een grote visvangst? Het overkwam hen, ze hadden er geen vat op. Petrus drukt dat uit met de woorden, gericht tot Jezus: 'Heer ga weg van mij, want ik ben een zondig mens'. Dat is een verrassende uitdrukking. Hoe komt hij daaraan? Dat hij zich overweldigd voelt en klein bij wat hen overkomt, alla... Veel profeten zoals Jesaja (in de 1e lezing), heiligen, mensen van eenvoud hebben dat wanneer ze ervaren wat hen te boven gaat. Maar, 'ga weg van mij, want ik ben een zondig mens', zou je niet verwachten. Lucas, de Evangelist, schrijft zijn Evangelie na Jezus' dood. Hij heeft nauwkeurig onderzoek gedaan naar wat er allemaal is gebeurd. Hij heeft er weet van dat Petrus zijn meester heeft verloochend bij het paleis van Pilatus waarheen men Jezus had overgebracht na zijn arrestatie. Petrus had tegen een dienstertje gezegd: 'Ik ken die man, Jezus, niet', terwijl hij een van zijn leerlingen was. Nadien heeft Petrus daar diepe spijt over. Hij voelt zich klein, schaamt zich en is zich schuldbewust t.o.v. Jezus waarvan hij eerder had gezegd, dat Hij 'woorden had van eeuwig leven' Daarvandaan: 'Heer, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens'. 'Ontzetting had zich van hen meester gemaakt', staat er ook van Jakobus en Johannes, die met Petrus op visserijgebied samenwerkten. Jezus gaat echter niet in op die 'zondigheid'. Integendeel, hij nodigt juist hen uit om evenals Hijzelf mensen goed te

doen. Hij zegt: 'wees niet bevreesd, voortaan zult ge mensen vangen', d.w.z. hen binnen brengen in het Rijk van God. Een roeping die niet vanzelfsprekend gemakkelijk is. Dat merken we ook in deze tijd. Ik hoor van mensen in bedrijven, waar als men het wel eens in de pauze heeft over geloof en kerk, dat alleen in negatieve zin over geloof en kerk gesproken wordt. Klaarblijkelijk ontbreekt het aan de ervaring van troost, bemoediging, ondersteuning van en vertrouwen in het leven, dat het geloof in God kan bieden. In de monumentale bibliotheek van Wittem was laatst een uitvaart. De locatie werd mooi gevonden. Wel was de vraag: 'dat grote kruis, dat daar boven in de bibliotheek aan een dwarsstang hangt, kan dat niet weg'. Gelukkig was het antwoord: 'nee, dat hoort bij het gebouw'. Bidden we om een diep geloof om in staat te zijn op een rustige, niet fanatieke, maar toch ook moedige manier voor ons geloven uit te komen. Ook wij kunnen 'mensenvissers' zijn door geloof, hoop en liefde in woord en daad uit te stralen. Zeker nu vinden mensen baat bij geloof, hoop en liefde bij wat ons overkomt. Amen.

Emeritus-pastoor A. Reijnen

Weekend 5/6 februari 2022 - 5de Zondag door het jaar - Maria Lichtmis

Lezingen uit Jesaja 6, 1-2a + 3-8 en Lucas 5, 1-11.

GEROEPEN TOT BESCHEIDENHEID EN TOT VERTROUWEN OP GOD

Bij de vraag of mijn overwegingen wel of niet overkomen speelt niet alleen de actualiteit een rol, maar ook andere factoren. Zoals: ben ik op tijd naar bed gegaan of was het erg laat? Heb ik goed of slecht geslapen? Heb ik het druk gehad in de afgelopen week? Zit ik vol zorgen of voel ik me ontspannen? Allemaal zaken die een rol spelen als het erom gaat of mijn overweging wel of niet binnenkomt. Dat geldt niet alleen bij het wel - of niet overkomen van een preek, het overkomt ook ouders. Ze doen hun uiterste best hun kinderen goed op te voeden en hen een goede startpositie te geven, maar ze ervaren dat er ook andere factoren van invloed zijn op het denken en doen van hun kinderen en dat hun leven vaak anders verloopt dan zij gehoopt hadden. De apostel Petrus, van wie het Evangelie verhaalt, zal wel een bekwame visser zijn geweest, een man met ervaring, toch heeft hij de afgelopen nacht niets gevangen, ondanks zijn inspanning. Blijkbaar heb je meer nodig dan vakkennis en ervaring om succes te hebben. Normaal werk je als visser blijkbaar 's nachts, zodat vis zich makkelijker laat vangen. In het Evangelie stelt Jezus Petrus voor de netten uit te gooien op klaarlichte dag, niet blijven hangen dicht bij de kust, maar naar het diepe te varen. In de ogen van Petrus en zijn maats een waardeloos idee, maar hij doet wat Jezus vraagt om Hem niet teleur te stellen. Dan gebeurt wat niemand had verwacht: de vangst is zo overvloedig dat ze hulp nodig hebben van hun maats in een andere boot.

Petrus raakt zozeer onder de indruk van wat er gebeurt dat hij uitroept: 'Heer, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens'.

Hoe vaak proberen wij niet de werkelijkheid naar onze hand te zetten? Blijkbaar moeten wij leren dat het leven ons gegeven wordt. Hoezeer wij ook ons best doen, vaak lukt niet wat óns voor ogen staat. Ouders bv. bedoelen het meer dan goed, toch kiezen kinderen vaak eigen wegen. Toegewijde arbeiders met een rijke ervaring worden ondanks hun kwaliteiten soms aan de kant geschoven en ontslagen, als aandeelhouders te weinig rendement zien. Ook Jezus' leerlingen moeten blijkbaar leren dat het leven ons gegeven wordt en niet maakbaar is; dat je niet alles en iedereen naar je hand kunt zetten. Voordat Jezus hen vraagt 'mensen te vangen', moeten ze leren dat die opdracht niet inhoudt anderen van hun vrijheid te beroven en hen jouw wil op te leggen. Het gaat er juist om mensen vrij te maken, zodat ze het aandurven de stem van hun hart te volgen en zichzelf te worden. Wie door Jezus geroepen wordt om 'mensen te vangen', wordt uitgenodigd om anderen te ontvangen met 'open handen'. M.a.w. je open te stellen voor wat anderen te vragen en te bieden hebben. Dat vraagt om een houding van oprechte belangeloosheid en dienstbaarheid. 'Mensen vangen' vraagt de bereidheid te luisteren en te kijken naar wat de naaste nodig heeft. De Schriftlezingen vandaag vertellen van Jesaja en Petrus die door God worden aangeraakt en daardoor genezen worden van hun eigenmachtigheid. Wij weten dat er in onze dagen veel waarde wordt gehecht aan kennis, vakbekwaamheid en inzet van medewerkers. Zonder daar iets aan af te doen is het ook belangrijk open te staan voor het onverwachte, het wonder dat leven is en voor de onvermoede kwaliteiten waarmee medemensen vaak begiftigd zijn. Er steekt vaak meer in mensen dan wij zien en vermoeden. Als wij zoals Jezus zegt 'mensen willen vangen' dan moeten wij ons daarvoor openstellen, mensen ontvangen met een open hart en open handen. Het wonder dat in mensen verborgen ligt, is vaak groter en verrassender dan wij kunnen bedenken of tot stand brengen. Het goede dat er gebeurt is niet enkel onze prestatie en ook het kwade is niet alleen onze schuld. We mogen ons realiseren dat onze rol daarbij bescheidener is en dat we moeten groeien in vertrouwen. We mogen leven en werken samen met God. Je ontmoet wel eens mensen die de vraag stellen: Kun je geen goed mens zijn zonder Jezus, zonder geloof en zonder Kerk? Zeker kan dat, maar lopen wij - juist als goede mensen - dan niet het gevaar dat wij verdrinken in eigenmachtigheid? Juist als we zo overtuigd zijn van onszelf, kan het gebeuren dat wij macht gaan uitoefenen over onze omgeving, omdat we denken dat we een grote plicht te vervullen hebben en dat het realiseren van het goede enkel van onze inzet afhangt. Als Jezus zijn leerlingen oproept 'mensen te vangen', dan nodigt Hij hen uit om hun vertrouwen te stellen in God en in de voetsporen van Jezus te treden. Dat vraagt van ons bescheidenheid en de bereidheid om onze naasten te dienen. Jezus heeft mensen verlost van allerlei kwalen en angsten en ook van het verlangen de baas te spelen en de belangrijkste te zijn. We redden dat niet op eigen kracht, maar mogen Jezus vragen om

de hulp en bijstand van de H. Geest. Als wij ons realiseren dat wij vaak tekort schieten in geloof en dienstbaarheid aan de naaste, dan is het bemoedigend te zien dat zowel Jesaja als Petrus zich bewust zijn van hun zwakheden en fouten. Volmaakte mensen bestaan er niet. Als God onze wereld in het rechte spoor wil brengen, heeft Hij geen andere keus dan een beroep te doen op mensen die zelf bekering nodig hebben. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

Zaterdag 5 februari 2022 (Nijswiller) - 4de Zondag door het jaar - Maria Lichtmis / Blasiuszegen.

Lezingen uit Jesaja 6, 1-2a + 3-8 en Lucas 5, 1-11.

JEZUS, EEN LICHT OM HELDER TE ZIEN

Waarschijnlijk hebben we het allemaal wel eens meegemaakt: Het is buiten donker. Plotseling valt de stroom uit en zitten we in het pikdonker. Het is niet alleen schrikken, maar ook zijn we ineens onze oriëntatie kwijt. Op de tast proberen we een zaklamp te vinden of lucifers om een kaars te ontsteken. Maar voordat dat gelukt is, tasten we in het duister met alle onzekerheid van dien. Oppassen dat je nergens tegen aan loopt en niets omver stoot. Achteraf realiseren we ons hoe belangrijk licht voor ons is. Als je lijdt aan staar of een ander visueel gebrek is licht nog belangrijker. Zonder licht zijn we nergens en onze oriëntatie helemaal kwijt.

Nou hoorden we zoëven in het Evangelie dat de vrome Simeon het kind Jezus in zijn armen neemt en tot de ouders zegt: 'Nu laat Gij, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals Gij hebt beloofd. Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die Gij bewerkt ten overstaan van alle volken: een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk.' Lucas zegt: De jonge ouders zijn verbaasd over wat er van Jezus gezegd wordt. Simeon zegent de ouders en noemt Hem een licht voor alle volken, iemand die de gezindheid van velen aan het licht zal brengen.

Wij realiseren ons hoezeer wij van licht afhankelijk zijn en in het donker nauwelijks tot iets in staat. Duisternis maakt ons onzeker en bang. Hoewel de naam anders doet vermoeden, vieren wij vandaag geen Mariafeest, maar gaat het vooral om Jezus zelf. Officieel heet dit feest: 'De opdracht van de Heer in de tempel'. Ten tijde van Jezus' geboorte was het bij de Joden gebruikelijk om na 40 dagen het jongetje aan te bieden aan God in de tempel en daarbij een offer te brengen. Wij vragen ons misschien af: hoe kan de oude Simeon weten dat dit Kind een licht zal worden voor de heidenen en een eer voor Israël? Hoe komt Hanna erbij te zeggen dat met dit Kind de bevrijding van Jerusalem een andere wending krijgt? Wie heeft deze twee vrome mensen de ogen geopend voor het bijzondere van dit

Kind? De sleutel is de H. Geest. Hanna heeft na de dood van haar man haar toevlucht gezocht bij God door een leven van vasten en gebed. Ze voelt zich gelukkig in de tempel. Ze heeft a.h.w. een antenne ontwikkeld voor zaken die met God van doen hebben. Dat geldt ook voor Simeon. Lucas zegt dat de H. Geest op hem rustte. Twee mensen die a.h.w. het gelovige volk van Israël vertegenwoordigen, dat leeft in de verwachting van de komst van de Messias. Twee door het leven gelouterde mensen die luisteren naar de stem van God in hun hart en daar gehoor aan geven. Daarom zijn ze ook hier in tempel aanwezig op het moment dat Jezus wordt binnengedragen.

Wat betekent dat verhaal van Lucas voor ons in ons leven van alledag? Jezus, die genoemd wordt het licht voor alle mensen. Op welke manier ervaren wij dat Hij de oriëntatie biedt die we nodig hebben en dat Hij het Licht is op onze levensweg? Het licht dat duisternis, onzekerheid en angst verdrijft en ons houvast en kracht biedt bij de keuzes die wij maken en bij het werk dat op ons wacht? Lucas vertelt dat Simeon en Hanna biddende mensen zijn die telkens proberen Gods bedoelingen met hun leven te verstaan en ernaar te handelen.

Welke rol speelt ons geloof dat God zorg voor ons heeft als een vader en moeder? Durven we God daarop aan te spreken en daarop te vertrouwen? Durven we geloven dat in Jezus God mens is geworden en dat God ons in Hem zijn ware gezicht heeft laten zien en zijn bedoelingen bekend heeft gemaakt? Durven wij geloven dat God ons met zijn H. Geest bezielt, als wij erom bidden? Maria en Jozef, gelovig als ze zijn en vertrouwd met de geschriften van het Oude Testament, lachen niet om wat Simeon en Hanna hen zeggen. Ze verbazen zich er wel over en Maria bewaart die woorden in haar hart, zegt Lucas.

Ook in ons leven komt er veel op ons af: ons werk stelt zijn eisen. Ons gezin en onze huisgenoten rekenen op onze aandacht en toewijding. Familie, vrienden en burens vragen onze interesse. We lezen de krant en kijken TV en dagelijks vallen er brieven in de bus van mensen die om hulp vragen. De politiek vraagt bewust te kiezen voor de partij en de doelen die wij belangrijk vinden. Waar vinden wij de rust die we nodig hebben? Als Simeon voorzegt dat Jezus een groot licht zal zijn die alle volken de weg wijst, voegt hij eraan toe dat Hij ook Iemand zal zijn die weerstand oproept. Hij zal mensen prikkelen om kleur te bekennen. Wie Hem volgen wil, moet ook de consequenties daarvan op zich nemen. Kijkend naar Maria en Jozef en luisterend naar Simeon en Hanna worden wij uitgenodigd om te bidden tot de H. Geest, zodat wij niet blijven tasten in het duister en aarzelen in onze onzekerheid en angst, maar helder mogen zien waar God ons nodig heeft en waar zijn beloften tot vervulling komen. Dat wij op onze beurt een licht kunnen zijn voor anderen. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

**Zondag 23 januari 2022 (Nijswiller) - 3de Zondag door het jaar.
Lezingen uit 2-4a + 5-6 + 8-10 en Lucas 1, 1-4 + 4, 14-21.**

ONZE DIEPSTE VERLANGENS TOT LEVEN BRENGEN

Lucas tekent Jezus als een jongeman, die is groot gebracht volgens de joodse tradities. Hij gaat op sabbat naar de synagoge. In zijn onderricht aan de mensen blijkt dat Hij goed op de hoogte is van de Geschriften van het O.T. De Wet van Moes is voor Hem geen dode letter, maar een bron van inspiratie. Lucas vertelt dat Jezus in heel de streek van Galilea onderricht geeft in de synagogen. Hij doet dat ook in Nazareth waar Hij is opgegroeid. Hij leest er een paar verzen voor uit de boekrol van de profeet Jesaja en zegt dan tegen de aanwezigen: 'In deze woorden herken ik mijn levensopdracht. Dit is mijn diepste verlangen. Daar gá Ik voor met al de kracht die er in Mij is. Ik heb goed nieuws voor armen. Door God worden ze niet achtergesteld. Velen van hen zijn rijk in geloof en liefde. Ik heb ook goed nieuws voor wie gevangen zitten, vooral voor hen die vast zitten in hun eigen ideeën en voor hen die niet zichzelf durven te zijn, omdat ze gebukt gaan onder verwachtingen van anderen. Ik zal laten zien dat God ons genadig is, zoals in een jubeljaar, als scheve sociale verhoudingen recht worden getrokken, schulden vervallen en slaven worden vrijgelaten. Ieder kan dan weer met een schone lei beginnen. Daar wil Ik voor leven', zegt Jezus.

Stelt u zich eens voor: Ieder krijgt een blanco vel papier met de opdracht: 'Schrijf eens op wat jij ziet als de voornaamste opdrachten in je leven. Waar wil jij je voor inzetten?' Zo iets is geen makkelijke opdracht, maar ieder van ons heeft idealen, zaken die je zo belangrijk vindt dat je er de hoogste prioriteit aan wilt geven en je er met al je krachten voor wilt inzetten. Als we ons lijstje leggen naast dat van Jezus en de profeet Jesaja, zien we dan overeenkomsten of verschillen?

Jezus zegt: 'Ik voel me gedreven om jullie gelukkig te maken. Ik wil je helpen datgene te doen, waar je in het diepst van je hart naar verlangt. God heeft immers zijn Boodschap van Liefde als een diep verlangen in ieder van ons neergelegd. Ik doe dat niet in de verre toekomst; Ik ben er mee bezig'. Als Jezus spreekt over goeds nieuws voor de armen, dan geldt dat niet alleen de armen in zijn dagen, het gaat ook over onze armen bv. in de 3e Wereld. Het gaat ook over hen die in ons eigen welvarende land een beroep moeten doen op de Voedselbank, over mensen die in schulden raken, vanwege de hoge huur, de energierekening of ziektekostenverzekering. Als Jezus spreekt over zijn Blijde Boodschap voor de armen, dan mogen we ook denken aan hen die opgaan in het materiële en te weinig geestelijke bagage hebben. Als het gaat om het bevrijden van gevangenen doelt Jezus ook op mensen die vastzitten in verkeerde leefgewoonten of in beslag genomen worden door hun computer, internet of TV. Enz. Mensen die kampen met een

alcoholprobleem of verslaving aan drugs. Bij 'blinden' gaat het niet enkel om mensen met een visuele handicap, maar ook om allen die blind zijn voor wat er in het leven werkelijk toe doet, mensen die hun troeven zetten op carrière, geld en bezit, vakanties en comfort en weinig oog hebben voor de eenvoudige dingen die ons gelukkig maken. Ik denk aan rust en regelmaat in huis, iemand die naar je luistert, een waardereud woord voor je heeft, mensen bij wie we ons veilig voelen en onszelf mogen zijn.

Wat Jezus in de synagoge van Nazareth zegt, mogen we misschien vertalen als: 'De Geest van de Eeuwige raakt Mij tot in het diepst van mijn ziel. Hij heeft Mij toegerust en gezalfd om jullie te bevrijden van wat je bedrukt en belemmert om jezelf te zijn. Het kan toch niet Gods bedoeling zijn dat je voortdurend leeft onder druk en stress. Hij hoopt dat wij als vrije en blije mensen durven vertrouwen op zijn hulp en bescherming, zodat we er niet onderdoor gaan.' Ofschoon zijn dorpsgenoten gehoord hebben van de bevrijdende tekens die Jezus aan zieken doet, aan zondaars en anderen die de hoop hebben verloren, stellen velen zich niet open voor zijn boodschap. Ze kunnen zich niet voorstellen dat iemand uit hun kring namens God kan spreken en handelen. Velen verwachtten van Hem enkel aardse voordelen. Ze krijgen geen van de wondertekens te zien die Jezus in Kafarnaüm heeft verricht. Daar zijn ze woedend om, zegt Lucas.

Wij vragen ons misschien af: Hoe kan Jezus zo stellig zeggen: 'Het Schriftwoord dat jullie zojuist hebben gehoord is thans in vervulling gegaan'? Hij durft dat, omdat de Geest van God over Hem is gekomen. Hij ziet het aan al die mensen die Hem volgen en a.h.w. aan zijn lippen hangen. Hij ziet het aan eenvoudige mensen voor wie zijn Boodschap hoop en troost brengt. Hij ziet het aan mensen die zich ineens bevrijd voelen en of bij wie de ogen geopend worden. Jezus zegt: 'Ik zie dat het waar is. Ik zie dat het vandaag gebeurt'.

Het Woord van God werkt in elke generatie opnieuw. Waarom? Omdat gelovige mensen doen wat er staat. Ze voegen de daad bij het woord. De belofte van de profetie kan telkens opnieuw onder ons gebeuren. Kennen ook wij misschien momenten dat we voelen dat de Geest van God over ons is gekomen? Ja, als ons de ogen opengaan voor nieuwe mogelijkheden. Ja, soms klaart de lucht op, als we merken dat anderen zich voor ons inzetten. Ja, Jezus' belofte gaat ook thans in vervulling, onder ons.

Lucas heeft zijn Evangelie niet geschreven om ons geschiedenis bij te brengen, maar met de bedoeling dat wij hetzelfde doen; dat het ons impulsen geeft om Jezus' woorden in praktijk te brengen. Dat is het watermerk van ons christelijk geloof: niet blijven hangen in zweverig gepraat, maar doen waarin we geloven. De apostel Jacobus zegt duidelijk in de brief aan zijn medechristenen: 'Geloof zonder daden is als een lichaam zonder ziel' Rangen en standen die mensen van elkaar scheiden,

dienen nergens toe. Iedereen werkt met de kracht van dezelfde Geest, want we zijn allen kinderen van God. Om dat niet te vergeten komen we samen rond zijn Woord en nemen we deel aan de maaltijd van de Heer. Zo proberen wij Jezus' visioen onder ons levend te houden: een Heer, een Geest, een Lichaam. Moge het zo zijn. AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen

**Zondag 16 januari 2022 (Nijswiller) - 2e ZONDAG DOOR HET JAAR
Lezingen: Jesaia 62, 1-5; 1 Korintiërs 12, 1-11; Johannes 2, 1-12**

De heersende tijdgeest is vol aandacht voor ons leven hier en nu, op deze aarde en in de tijd van leven die we hier hebben. Ieder van ons staat voor de opgave een zinnige invulling aan het leven te geven met de mogelijkheden en beperkingen, die ieder van ons heeft. Maar we zijn niet alleen. Ons leven is een 'samen'-leven. We hebben elkaar nodig, economisch en maatschappelijk. Maar we kunnen elkaar daarbij ervaren als vriend, maar ook als concurrent en tegenstander. Een sterke vorm van vriendschap - en dan in beginsel duurzaam- is de partnerkeuze voor het leven. Tegenwoordig kent de juridische vorm daarvan meerdere mogelijkheden, maar nog altijd kennen we de aankondiging: we gaan dan en dan 'trouwen'.

Vandaag hoorden we in het Evangelie van Johannes een bruiloftsverhaal van een stel in Kana, een dorp in Galilea, landstreek in het noorden van Israël. Wat een feestelijk hoogtepunt moest zijn bij de aanvang van het samenleven kreeg een grote domper toen bleek dat de wijn, de feestdrank bij uitstek, op was. Grote verlegenheid bij het stel. Attent als ze is waarschuwt moeder Maria haar zoon Jezus. Zijn antwoord klinkt onvriendelijk, maar krijgt een eigen betekenis: 'mijn uur is nog niet gekomen'. Op het moment dat Hij aan de verlegenheid van het stel tegemoet komt gaat het niet om Hem, maar om het zichtbaar worden van Gods kracht in Hem. Het juiste moment wordt Hem op die plek ingegeven. Op dat moment laat God zich in Jezus zien als een god van mensen in hun verlegenheid, in hun nood. In Godsnaam ondersteunt Jezus het stel op hun bruiloftsfeest en wel op een bijzondere manier: water wordt wijn. Het bruidspaar krijgt van de ceremoniemeester te horen: 'jullie hebben de beste wijn tot het einde bewaard'. Dat was in die tijd ongewoon, omdat, als men op het feest genoeg goede wijn gedronken had, de mindere kwaliteit van een volgende wijn minder wed geproefd. Als Jezus nu, uitgaande van de liefde van God, spreekt en doet, kunnen wij dat ook, misschien niet als Jezus, maar wel ieder van ons op de eigen manier. Want waar in ons de liefde is daar is God en kunnen we weldoen aan mensen, vooral in hun verlegenheid en nood.

Er zit echter, in samenhang met de eerste lezing, nog een andere, en wel symbolische, betekenis aan het verhaal. De auteur van het Boek Jesaja ziet de verhouding God met zijn volk als de verhouding van een

'bruidegom', God, met zijn 'bruid', zijn volk. Niet dat die verhouding tussen God en zijn volk altijd zo simpel is. Er zijn perioden van vervreemding geweest. Die kunnen zich altijd weer herhalen. Er kunnen perioden van ontrouw zijn van de kant van het volk; perioden dat het vreemde goden aanbidt, de medemens in nood verwaarloost. Maar wat God betreft blijft er altijd ruimte voor terugkeer. 'Men zal u niet meer 'de verlatene' noemen of 'uw land woestenij'. Wij zouden zeggen: 'puinhoop'. In het herstel van de oorspronkelijk liefde geldt van Gods kant: 'Mijn welbehagen zult ge heten; uw land gehuwd'. Gods 'duurzame' liefde klinkt er op de achtergrond in mee.

Beste mensen, de lezingen' van vandaag mogen ons bemoedigen als we erin kunnen verstaan, dat God ons trouw is en onze verbintenissen van zijn zegen voorziet. Onze kerkelijke huwelijksinzegening brengt dat onder de aandacht: God die in zijn trouw nabij is aan het leven van hen, die zich in hun levensverbintenis aan Hem toevertrouwen. Zo is het ook in de verhouding van God met ons, zijn volk. God blijft zijn volk in verbondstrouw nabij 'in goede en kwade dagen'. Moge de hedendaagse nadruk op ons éigen belang, onze éigen vrijheid, de ontplooiing van ons éigen leven, goede dagen van duurzame liefde en trouw niet in de weg staan. Dat geldt zowel ons verbondenheid met elkaar als met God. Amen.

Pastoor A. Reijnen

**Zondag 16 januari 2022 09.30 uur - 2de Zondag door het jaar.
Lezingen uit Jesaja 62, 1-5 en Johannes 2, 1-12.**

WATER GENOEG, JEZUS IS DE WIJN VAN DE VREUGDE

"Vrouw, is dat soms uw zaak?' Wie heeft zich nooit geërgerd aan de afstandelijke reactie van Jezus op de opmerking van zijn Moeder. Kees Waayman maakt in zijn commentaar bij de tekst duidelijk dat hier sprake is van een verkeerde vertaling, omdat mensen de Hebreeuwse manier van uitdrukken niet verstaan. Jezus vraagt: 'Wat kunnen wij voor elkaar betekenen? Hoe kunnen wij elkaar helpen?' Zijn toon is uitnodigend, welwillend. Dat blijkt ook uit het vervolg van het verhaal. Maria laat onmiddellijk blijken wat ze voor Jezus kan betekenen. 'Doe maar wat Hij jullie zeggen zal', zegt ze tegen de bedienden. M.a.w. Ik zorg dat die mensen jou vertrouwen op je woord. Zo maakt Maria het Jezus mogelijk zijn liefdeskracht te laten stromen. Johannes vertelt niets over Jezus' geboorte en jeugd, maar wel van Johannes de Doper die preekt aan de oever van de Jordaan. Hij doopt mensen die hun leven een andere wending willen geven. Onder hen bevindt zich ook Jezus die vraagt om gedoopt te worden. De leerlingen die Jezus al heeft geworven stuurt Hij niet naar een speciale opleiding om hun Bijbelkennis te vergroten, maar Hij neemt hen mee naar een bruiloft in Kana. In die dagen duurde zo'n

feest wel een week. Het was een gelegenheid voor familie van heinde en ver om elkaar weer te zien, ja een feest voor het hele dorp. In Jezus' ogen is een huwelijk een heilige band die mensen helpt te groeien in goedheid, tederheid en vergeving. Maria heeft een diep vertrouwen in Jezus, omdat ze weet dat armen en zwakken een speciale plaats hebben in zijn hart. Daarom durft ze tegen de bedienden te zeggen: 'Doe maar wat Hij jullie zeggen zal.' Het lijkt dat Jezus het geloof van eenvoudige mensen nodig heeft om wonderen te doen. Er is sprake van 6 kruiken, elk van 100 liter, alsof Johannes wil zeggen: Als God iets geeft, dan doet Hij dat overvloedig, want zijn liefde kent geen maat. Volgens Amos, de profeet, is de overvloed aan wijn het bewijs bij uitstek dat de tijd van de Messias is aangebroken. Op tal van plaatsen gebruikt de Bijbel het beeld van het huwelijk om duidelijk te maken wat God voor mensen voelt. Een bruiloft is het vieren van de band tussen geliefden die zich aan elkaar geven met hun goede wil en hun kwetsbaarheid. In de belofte van trouw vinden ze zekerheid in hun verbintenis. Zo ziet de Bijbel het huwelijk als beeld van het verbond dat God met zijn volk sluit. Hij kijkt naar ons als een bruidegom naar zijn bruid: met bewondering, eerbied en verlangen. Hij wil een persoonlijke band met ons, een relatie die het beste in ons wakker roept en ons doet groeien in eerbied, vertrouwen en genegenheid. Als Jezus zijn leerlingen meeneemt naar een bruiloft, wil Hij niet alleen de kracht en de schoonheid onderstrepen van de band tussen man en vrouw of tussen geliefden, maar ook duidelijk maken wat de diepste dorst is van iedere mens: nl. ons verlangen en onze diepe behoefte om lief te hebben en bemind te worden. Liefde blijft altijd mogelijk, ondanks onze grenzen en fouten. Als Jezus water in wijn verandert, zegt Hij daarmee, dat de reinigingsrite die Joden zo belangrijk vinden zijn tijd heeft gehad. Het verschaalde water van de Joodse Wet maakt Hij tot wijn die het hart van een mens verheugt. Om dat te doen heeft Hij onze hulp nodig. Hij verlangt dat wij aandacht schenken aan ons innerlijk en onze talenten optimaal gebruiken. Het Bruiloftsmaal waartoe Hij ons uitnodigt is niet enkel de hemelse vreugde na de dood. Het begint hier en nu, als wij zoeken naar een persoonlijke relatie met Jezus. We worden ons dan bewust dat wij zijn geliefden zijn en Hij onze Bruidegom. Bij de profeet Hosea lezen we : 'Ik - zegt de Eeuwige tot zijn volk - Ik neem U als bruid voor altijd, in onverbreekelijke trouw'.

Soortgelijke uitspraken vinden we ook bij andere profeten. Ze gaan dus over God en zijn volk. In het Evangelie van deze dag gaat het dus niet zozeer over het huwelijk van twee particulieren, maar over de relatie van ontferming, trouw en tederheid die God zijn volk aanbiedt en die de profeten beschrijven als een bruiloft. Als u vraagt: wat betekent dit verhaal van Johannes voor ons, dan denk ik dat hij ons op het hart wil drukken: Mensen, realiseer je: de relatie die God met ons wil, kun je vergelijken met die van een echtpaar of van levenspartners. Ze verlangen naar elkaar en willen hun leven met elkaar delen. De één wil er zijn voor de ander. Niet zolang als het goed uitkomt, maar in trouw. Hun liefde heeft die trouw nodig om te kunnen groeien. Je hebt die trouw nodig om

door tijden van 'droogte' en dorheid heen te komen. Het enthousiasme en de warmte van het begin zijn niet blijvend. Dat is geen ramp, want in elke relatie raakt de wijn wel eens op. Als je echter je best doet om met elkaar te blijven communiceren, de moed opbrengt om naar je partner te luisteren en te praten over wat er schuurt, dan kan die warmte terugkomen. Ook de opdracht van Maria aan de bedienden is kostbaar: 'Doe maar wat Jezus je zeggen zal!' Als we ook met Hem blijven communiceren, wijst Hij ons niet alleen de goede richting, maar geeft Hij ons ook telkens opnieuw hoop en kracht om onbaatzuchtig lief te hebben. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

**Zondag 9 januari 2022 - Doop van de Heer. (Hoogfeest).
Lezingen uit Jesaja 42, 1-4. + 6-7 en Lucas 3, 15-16 + 21-22.**

DOOP VAN DE HEER - OPVOEDEN TOT GELOOF?

'Dit is mijn kind, mijn welbeminde; in jou heb Ik mijn behagen gesteld'. Met deze woorden eindigt het verhaal van Jezus' Doop in de Jordaan. De vraag rijst: Is dat ook niet het gevoel van ouders, als ze met hun kind naar de kerk komen om het te laten dopen? Dat kindje is hun grootste rijkdom. Die Stem uit de hemel sluit naadloos aan bij de ervaring van veel jonge ouders. Bij Jezus wordt dat gezegd als Hij 30 jaar oud is. Als ouders hun kind laten dopen is dat vaak pas enkele maanden oud. Over die eerste dertig jaar van Jezus' leven weten we niet veel. Er is wel het verhaal hoe Jezus als twaalfjarige achterblijft in de tempel van Jerusalem en zijn ouders laat vertrekken. Ook weten we dat Jezus gewend was op sabbat met zijn ouders naar de synagoge te gaan. We weten dat Hij kon lezen en schrijven, iets dat bij de joden standaard was, maar niet bij de omringende volken. Jezus heeft mogelijk gewerkt als timmerman bij zijn vader. Timmerlieden waren in die dagen de kleine aannemers van vandaag. Voorts had de wekelijkse gang naar de synagoge een belangrijke plaats in zijn leven. Daar werden de verhalen uit de Bijbel gelezen. Thuis had men geen boeken en mede daardoor functioneerde de synagoge ook als een soort bibliotheek. De Stem uit de hemel na zijn Doop, was Jezus niet volkomen vreemd, omdat ze aansloot bij de Bijbelse verhalen die Hij vaak had gehoord. Als een rode draad loopt nl. door die verhalen de boodschap dat God van mensen houdt en hen nabij wil zijn in alle omstandigheden van hun leven. M.a.w. Je hoeft niet alleen te zijn. Je bent in zijn hand geborgen!

Als tegenwoordig de vraag ter sprake komt of ouders hun kind zullen laten dopen, hoor je wel eens de opmerking: 'Mijn kind moet later zelf maar kiezen wat het wil! Dat ga ik niet voor hem beslissen!' Dat je je kinderen daarin vrij laat, is op zich een goede zaak. Maar wie helpt hem om later een goede keuze te maken? Want kiezen voor een bepaald geloof doe je

niet uit een catalogus. Als wij ons afvragen: waarom ben ik katholiek geworden?, dan zullen de meesten vaststellen: Mijn geloof heb ik van huis uit meegekregen. Mijn ouders hebben me laten dopen en me een christelijke opvoeding gegeven. Het is niet zozeer de catechismus geweest die we moesten leren, maar zoals er thuis geleefd en gedaan werd. Onze ouders namen ons 's zondags mee naar de kerk. Er werd samen gebeden, aan tafel en als je naar bed ging. De kerkelijke feesten werden ook thuis gevierd. Met Kerstmis een stalletje en een kerstboom. In veel gezinnen was er een Mariabeeld dat werd versierd en een beeld van het H. Hart. Vaak werd samen de rozenkrans gebeden. Je mocht je Eerste Communie doen. Dan was het feest in huis enz.... De tijden zijn veranderd, maar de sfeer die er in het gezin was vergeet je nooit. Het geloof werd geleefd, niet enkel in allerlei godsdienstige praktijken, maar ook door wat er belangrijk was en wat aandacht kreeg. Door de manier waarop je ouders met elkaar en met jou omgingen. De manier waarop er gekeken, gedacht en gesproken werd over andere mensen en over wat er in de wereld gebeurde. Kortom: je werd opgevoed en a.h.w. ondergedompeld in een bepaalde sfeer. En als je hebt mogen ervaren dat je ouders van je hielden en veel er voor overhadden om jou gelukkig te maken, dan heb je voor je geloof niet hoeven te kiezen uit een catalogus, maar is hun geloof ook jou dierbaar geworden en een leidraad voor je leven. Zo is het vaak gegaan. Zo zijn de meesten van ons tot geloof gekomen, katholiek geworden. Geen geloof dus uit een boekje, maar geloof dat is voorgeleefd door dierbare mensen. Zo is het ook Jezus vergaan: Hij is door zijn ouders meegenomen in hun geloof. Als volwassene is Hij weliswaar zijn eigen weg gegaan en heeft Hij keuzes gemaakt waar zijn ouders vragen bij hadden, maar zij hebben wel de basis gelegd voor wat er van Hem geworden is.

Een zin in het Evangelie van deze dag die ons misschien ontgaat is dat bij Jezus' Doop de hemel werd geopend. Mensen kunnen van alles, maar de hemel openen doet God. Wel kunnen wij Hem helpen. Lucas vertelt dat Jezus na zijn Doop aan het bidden is. Als er voor de hemel een sleutel bestaat, dan is dat het gebed. Bidden doet de hemel opengaan. Onze ervaring is dat bidden lang niet altijd onze problemen oplost, maar we mogen weten: er wordt in ieder geval naar ons geluisterd. Ons bidden en smeken, onze tranen en ons gestamel: het gaat niet reddeloos verloren in de ruimte. Het wordt gezien en gehoord in de hemel. En soms is bidden het enige dat we kunnen doen in situaties waarin wij ons onmachtig voelen. Door te bidden kan in ons het besef groeien dat wij in Gods hand zijn, dat we geliefd zijn zoals we zijn. En de plek waar wij dat bidden het beste kunnen leren is thuis bij onze ouders en grootouders, mensen die ons heel dierbaar zijn en die uitstralen dat God van ons houdt. Laten wij bidden dat God ook ons de genade geeft van die uitstraling. AMEN

Pastor A.G.M. Franssen

DRIEKONINGEN 2022

WELKE STER WIJST ONS DE WEG?

We zijn een nieuw jaar begonnen. Het oude is sterk overschaduwd door meerdere varianten van het coronavirus. Op dit ogenblik stellen we onze hoop op de effecten van de lockdown en een boosterprik. Zo hopen we massale besmettingen te voorkomen. Daarom nemen we de gedragsregels in acht.

Het Evangelie van vandaag en dat van de twee komende zondagen vormen een drieluik: het verhaal van de wijzen, de doop van Jezus in de Jordaan en het verhaal van de bruiloft in Kana. Verhalen om duidelijk te maken wie Jezus is. Enerzijds is Hij een mens als wij. Anderzijds is Hij een man van goddelijke oorsprong. Matteus heeft zijn verhaal van de wijzen samengesteld aan de hand van uitspraken over een Messias-koning zoals je die vindt bij de profeet Micha en in de Psalmen. Hij wil zijn lezers laten zien: dit Kind van Bethlehem, geboren uit Joodse ouders in de stad van David, heeft een betekenis die veel verder reikt dan de grenzen van het Joodse land. Zijn boodschap is bestemd voor alle volken van de wereld. De wijzen van wie hij vertelt, mogen we beschouwen als vertegenwoordigers van heel de niet-joodse wereld. Koning Herodes begrijpt goed dat het om de Messias gaat, want hij heeft hogepriesters en schriftgeleerden geraadpleegd. En die kennen de Bijbel. Hij voelt zich bedreigd en maakt plannen om zijn mogelijke rivaal om het leven te brengen. Als je het goed hebt, wil je dat vooral zo houden, soms tot elke prijs. Dat geldt niet alleen van Herodes, maar ook van de religieuze leiders die alles denken te weten over God, zijn bedoelingen en wetten. Tegenover die machthebbers uit Jerusalem plaatst Matteus in zijn Evangelie de wijzen. Zij hebben hun veilige thuis verlaten op zoek naar licht. Deze mensen die niets weten van de verbondsgeschiedenis van God met zijn volk moeten het hebben van tekens die ze zien in de stand van de sterren. Zij komen in Jerusalem met de vraag, waar ze de pasgeboren koning van de Joden kunnen vinden? Het is een prachtig verhaal dat Matteus vertelt, maar wat moeten wij daarmee? Wat hebben die wijzen ons te zeggen? Zijn ook wij pelgrims op zoek naar licht? Op zoek naar antwoorden op de vele vragen die we hebben over de zin van het leven, van klimaatverandering en de pandemie, over Gods bedoelingen en wat Hij van ons verwacht? Of zijn we niet gediend van dat soort lastige vragen en informatie die ons verontrust? Wat te denken bv. over het feit dat tegenwoordig zo veel mensen eenzaam zijn, omdat velen sterk op zichzelf betrokken zijn en leven alsof ze niemand nodig hebben? Wat doet het met ons, als we horen dat er zoveel kinderen doodgaan door honger en ondervoeding? Wat gaat er door ons hoofd, als we beelden zien van rampen zoals aardbevingen, overstromingen, mislukte oogsten door extreme droogte en bosbranden? Als we zien hoe wanhopig vluchtelingen en vreemden Europa trachten te bereiken op zoek naar veiligheid en een leefbare toekomst? Wat doen die beelden en feiten met ons? Zijn we vooral bang voor ons eigen hachje en raken we verlamd door gevoelens

van onmacht? Natuurlijk willen we voor iedereen een menswaardig bestaan, veiligheid en vrede. Natuurlijk hebben we zorg om klimaatverandering en dat verwoestende virus, om de kloof tussen arm en rijk, mensen die zich veel kunnen permitteren en anderen die niet weten hoe de eindjes aan elkaar te knopen? M.a.w. zorgen genoeg, maar wat mag het ons kosten? Wat willen wij doen om bij te dragen aan verandering en verbetering? Waaraan hebben wij te danken dat wij mogen leven in een zekere welvaart, terwijl velen zelfs missen wat nodig is voor hun elementaire levensonderhoud? Zijn wij in Gods ogen dan meer waard dan armen en zwakken? U merkt: de wijzen van onze dagen hebben heel wat vragen. Nou valt het op in het leven van Jezus dat Hij bijzondere aandacht besteedt aan wie ziek zijn en kwetsbaar. En wij weten: als het goed gaat met hen, dan gaat het ook beter met ons. U zou kunnen zeggen: 'Doe toch niet zo moeilijk!' We zien echter dat velen bij het begin van een nieuw jaar allerlei goede voornemens maken. We zijn dus van goede wil, maar tevens voelen wij ons vaak onmachtig om daar serieus aan te werken. Waar vinden wij de Ster en het Licht dat ons als een Gids kan leiden? Jesaja roept Jerusalem op wakker te worden, want de Zon en de glorie van de Heer gaat over hen op. Matteus zegt dat die belofte van Jesaja met de komst van Jezus een feit is geworden. Zelf worden we wel eens getroffen door wat een ander over ons zegt en in ons ziet. Dat kan ons verbazen, maar het wekt tevens in ons het verlangen om waar te maken wat die ander in ons ziet. God ziet dingen in ons die wij niet voor mogelijk houden. Waarschijnlijk komen onze goede voornemens wel van Hem. Als dat zo is, zou het dan niet vreemd zijn als Hij ons niet de moed en de kracht geeft om ze waar te maken? Mogelijk zijn wij bereid ons aan te sluiten bij de wijzen van Matteus en neer te knielen bij het Kind in de kribbe. Als we zoeken naar een passend geschenk: zou Hij niet tevreden zijn, als wij af en toe bij Hem knielen en Hem vragen ons de weg te wijzen? Hem vragen ons te helpen om op te staan uit onze angst, aarzelingen en onmacht. Dan wordt 2022 een zalig Nieuwjaar. En dat wensen we elkaar van harte toe. Amen.

Pastor A.G.M. Franssen

NIEUWJAAR 2022

'HIER BEN IK' HIJ GAAT MET ONS MEE

'Sjok, sjok, sjok liep het ezeltje, helemaal naar Bethlehem'. Zo begint een bekend kerstliedje voor kinderen. Heeft onze gang naar het nieuwe jaar ook niet iets van die vermoeidheid? Onze samenleving is moe geworden. Corona duurt immers zo lang. Wie had dat verleden jaar kunnen denken? De weg in het nieuwe jaar is een weg vol onzekerheden en dat maakt ons bang en misschien wat moedeloos. Ooit liep het joodse volk door de woestijn, geleid door Mozes. Ze zwierven lange jaren, maar ze hielden het vol. Geleid en geïnspireerd door Mozes geloofden ze - zij het met vallen

en opstaan - dat wie op weg gaat met God uiteindelijk het Beloofde Land zal vinden. Wat vermoed en onzeker zetten wij de eerste schreden in dit nieuwe jaar. Wat 'Omicron' gaat doen weten we niet, maar we houden ons vast aan wat er ooit gebeurde. Maria en Jozef maakten de tocht naar Bethlehem, moe en uitgeput, maar wat hen kracht en moed gaf, was het Kind dat zij verwachtten. Dat maakt alles anders. Dat Kind is de horizon die God ons laat zien, een belofte dat het leven wint op onze weg naar het Beloofde Land. Als er bij een kind een lach op het gezicht verschijnt, dan vergeten wij voor een moment al onze zorgen. Dan is het leven goed. Kerstmis maakt duidelijk dat God op aarde is verschenen in alle eenvoud, klein als een Kind. Tredend in zijn voetspoor worden wij uitgedaagd te bouwen aan een wereld en een kerk, waarin kinderen, eenvoudige en kwetsbare mensen ons de weg wijzen. Immers als het goed gaat met hen, dan gaat het beter met ons allemaal. Het Kind van Bethlehem wil onze Weg zijn, ook door de woestijn van deze tijd. Het gaat ons voor naar het Beloofde Land, naar betere tijden. En die zullen er beslist komen, als wij geen mensenkind vergeten. Zouden wij niet sneller uit de woestijn van de pandemie geraken, als wij Gods mensenkinderen in Afrika en in de arme landen van de wereld niet vergeten? Anders moeten we met het Beloofde Land in zicht telkens weer omkeren. Met Kerstmis leert God die in alle eenvoud verscheen, ons ook het wonder te zien in ieder mensenkind. En Jezus nodigt ons uit om te delen, zodat we echte rijkdom vinden. Nieuwjaar is een dag die toegewijd is aan Maria. Als we haar vol van genade noemen en moeder van God gaat het er niet om van haar een godin te maken. Zij komt uit Nazareth, maar ze is ook de moeder van Jezus, de Gekruisigde en van de verrezen Heer die zit aan Gods rechterhand. Jezus' woorden tot zijn geliefde leerling Johannes 'Hier is je moeder', mogen we ook beschouwen als gericht tot ieder van ons. Daarmee nodigt Hij ons uit om haar met ons mee te nemen in ons huis, in ons persoonlijk leven. Lucas zegt meermaals dat Maria wat ze meemaakt in haar hart bewaart en dat is heel wat geweest. Een lange en moeilijke spirituele weg. Ze heeft zich telkens opnieuw erover verwonderd en als gelovige de rode draad gezien in alles wat haar overkwam. Ook daarin is ze voor ons een voorbeeld.

Op deze dag wensen wij elkaar goede dingen toe: gezondheid, liefde, troost, moed, genezing, vrede en succes en voldoening bij wat wij ondernemen, kortom al het goede. Wensen zijn in wezen een vorm van gebed. Ze drukken uit dat niet alles van ons afhangt. Dat we leven in verbondenheid met anderen en met De Andere, wiens Naam wij schrijven met hoofdletter. De liturgie van deze dag nodigt ons uit om met geloof naar onze wensen te kijken en ze te plaatsen onder Gods zegen. Immers Hij is bij uitstek degene die zegent. Hij wenst ieder geluk en vrede toe. In het boek Numeri vertrouwt God Mozes en Aäron, de leiders van het volk, toe om dienaren te zijn van zijn zegen.

Tot besluit van deze viering zullen we straks zingen: 'God scheidt ons hier een nieuwe dageraad. Hij roept ons aan: Ik zal er zijn, Ik zal jou niet

begeven. Hij die ons in zijn dienstwerk heeft gewild, heeft het gewaagd onze hand te vragen. Hij heeft ons uit angst en roem weggetild en ons tot hier op handen gedragen. Hij zegt: 'Vrees niet'. Hij gaat met ons, een weg van dagen'. Wij, die voortdurend geplaagd worden door onzekerheid en twijfels, door zorgen en verdriet om wat er gebeurt in onze wereld en in ons eigen leven, wij worden herinnerd aan Gods eigen naam: 'Ik zal er zijn' en 'Hartstocht voor gerechtigheid'. Bij alle droogte en dorheid in ons leven mogen wij telkens drinken uit de bron van Gods Woord. Zo voorkomt Hij dat wij in vertwijfeling verzinken. Bidden wij God, dat wij in dit vertrouwen de weg mogen gaan van het nieuwe jaar. We mogen Maria vragen om haar voorspraak. Zij is de vrouw tot wie Elisabeth zegt: 'Gezegend ben jij omdat je durft geloven in wat jou vanwege de Heer gezegd is'. AMEN.

Pastor A.G.M. Franssen